

Súd: Krajský súd Banská Bystrica
Spisová značka: 11Co/95/2024
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6119468389
Dátum vydania rozhodnutia: 21. 08. 2025
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Danica Kočičková
ECLI: ECLI:SK:KSBB:2025:6119468389.2

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Banskej Bystrici, ako súd odvolací, v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Danice Kočičkovej a sudcov JUDr. Renáty Deákovej a JUDr. Michala Tagaja ako členov senátu, v spore žalobcu: LITA, autorská spoločnosť, so sídlom Mozartova 9, Bratislava, IČO: 00 420 166, zastúpeného: Advokátska kancelária Mgr. Peter Kubovič, advokát, s. r. o., so sídlom Nám. Biely kríž 3, Bratislava, IČO: 54 167 370, proti žalovanému: GRAND, s. r. o., so sídlom Sládkovičova 1, Žilina, IČO: 36 377 619, zastúpenému: PETKOV & Co s. r. o., so sídlom Šoltésovej 14, Bratislava, IČO: 50 430 742, o zaplatenie 319,13 Eur s príslušenstvom, o odvolaní žalovaného proti rozsudku Okresného súdu Banská Bystrica sp. zn. 14Ca/78/2019 zo dňa 13. mája 2024, takto

rozhodol:

I. Rozsudok okresného súdu **p o t v r d z u j e**.

II. Žalovaný **je p o v i n n ý** zaplatiť žalobcovi náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 %, do troch dní od právoplatnosti uznesenia, ktorým okresný súd rozhodne o ich výške.

odôvodnenie:

1. Odvolaním napadnutým rozsudkom okresný súd uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu 319,13 Eur spolu s úrokom vo výške 5 % ročne zo sumy 319,13 Eur od 11.12.2019 do zaplatenia, v lehote 3 dní odo dňa právoplatnosti rozsudku (výrok I.). O trovách konania okresný súd rozhodol tak, že „žalovaný je povinný zaplatiť žalobcovi trovy konania v rozsahu 100 % v lehote 3 dní odo dňa právoplatnosti rozhodnutia súdu o ich výške k rukám jeho právneho zástupcu“ (výrok II.).

1.1 V odôvodnení predmetného rozsudku okresný súd uviedol, že žalobca sa žalobou podanou voči žalovanému domáhal zaplatenia sumy 319,30 Eur spolu s úrokom z omeškania vo výške 5 % ročne zo sumy 319,30 Eur od 11.12.2019 do zaplatenia titulom vydania bezdôvodného obohatenia zo strany žalovaného. Žalobca má na základe oprávnenia Ministerstva kultúry Slovenskej republiky č. k. MK - 1587/2016-232/10421, vydaného dňa 18.08.2016 (ďalej len „oprávnenie“) postavenie organizácie kolektívnej správy v zmysle § 144 ods. 1 zákona č. 185/2015 Z. z., Autorského zákona (ďalej len „Autorský zákon“). V zmysle oprávnenia žalobca vykonával a vykonáva kolektívnu správu majetkových práv autorov a iných nositeľov práv k literárnym, dramatickým, hudobno-dramatickým, choreografickým, audiovizuálnym, fotografickým dielam, dielam výtvarného umenia, architektonickým dielam a dielam úžitkového umenia. V zmysle písm. o) oprávnenia, žalobca vykonáva kolektívnu správu v odbore: použitie vyššie uvedených diel uvedením na verejnosti iným spôsobom verejného prenosu.

1.2 Žalovaný bol v období od 01.01.2018 do 22.04.2018 prevádzkovateľom ubytovacieho zariadenia: hotel Grand na adrese A., B. C. XX, pričom sa jedná o zariadenie zaradené podľa § 3 vyhlášky Ministerstva hospodárstva Slovenskej republiky č. 277/2008 Z. z. do kategórie hotel 3 ***. Žalovaný v období od 01.01.2018 do 22.04.2018 realizoval v ním prevádzkovanom ubytovacom

zariadení verejný prenos, a to prostredníctvom 40 kusov zvukovo-obrazových zariadení umiestnených v izbách ubytovacieho zariadenia. Žalobca mal za to, že uvedeným konaním zo strany žalovaného došlo k zásahu do výhradných autorských práv, a to neoprávneným vykonávaním verejného prenosu, keď žalovaný realizoval verejný prenos uvedenými technickými prostriedkami bez súhlasu autorov diel, ktoré boli obsahom verejného prenosu, a ku ktorým vykonáva správu žalobca. Žalovaný podľa žalobcu uzatvoril príkaznú zmluvu s Asociáciou hotelov a reštaurácií Slovenska (ďalej aj len ako „AHRŠ“), ktorou splnomocnil AHRŠ, aby v mene žalovaného vysporiadala s organizáciami kolektívnej správy vzájomné práva a povinnosti vyplývajúce z použitia diel požívajúcich autorsko-právnu ochranu v súvislosti s verejným prenosom. V prílohe príkaznej zmluvy žalovaný taktiež uviedol, v ktorom svojom ubytovacom zariadení vykonáva verejný prenos a prostredníctvom akého počtu technických zariadení. Z uvedeného vyplýva, že samotný žalovaný uznal vykonávanie verejného prenosu a rozsah technických zariadení, ktorými ho vykonával, pričom si bol vedomý potreby vysporiadať práva a povinnosti z toho vyplývajúce voči organizáciám kolektívnej správy. V zmysle právnych predpisov, judikatúry, právnej teórie a praxe sa poskytovanie signálu prostredníctvom technických zariadení pre klientov ubytovacích zariadení považuje za verejný prenos diel. V uvedenej súvislosti žalobca poukázal na rozsudky Súdneho dvora Európskej únie sp. zn. C-306/05, sp. zn. C-162/10 a sp. zn. C-136/09. Mal za to, že zo strany žalovaného došlo k zásahu do výhradných autorských práv, a to neoprávneným vykonávaním verejného prenosu, keď žalovaný realizoval verejný prenos uvedenými technickými prostriedkami bez súhlasu autorov diel, ktoré boli obsahom verejného prenosu a ku ktorým vykonáva správu žalobca. Žalovaný bol podľa žalobcu povinný mať uzatvorenú rozšírenú hromadnú licenčnú zmluvu so žalobcom na používanie predmetov ochrany verejným prenosom technickými prostriedkami, ktorú však neuzatvoril. Žalovaný nezískal súhlas autorov, ktorých žalobca zastupuje a napriek tomu s týmito dielami nakladal formou verejného prenosu technickými prostriedkami. Žalovaný sa tak dopúšťal neoprávneného používania diel a tým zasahoval do práv autorov bez súhlasu autorov alebo nositeľov práv, resp. žalobcu ako ich zástupcu. Žalobca sa žalobou podanou voči žalovanému vo svojom mene a na účet autorov, ktorých zastupuje domáhal v zmysle § 58 ods. 1 písm. i) Autorského zákona v spojení s § 63 ods. 2 písm. d) Autorského zákona vydania bezdôvodného obohatenia podľa § 458a Občianskeho zákonníka v spojení s § 442a ods. 2 Občianskeho zákonníka vo výške odmeny, ktorá by za získanie licencie bola zvyčajná v čase neoprávneného zásahu do autorského práva žalovaným. „Zvyčajná odmena môže byť len taká, za akú v rozhodnom období skutočne boli poskytované licencie iným používateľom a za akú používateľa získavali licenciu“. Žalobca uzatvoril v roku 2018 celkovo 747 rozšírených hromadných licenčných zmlúv, kedy pri všetkých zmluvách bola licenčná odmena dohodnutá podľa Sadzobníka žalobcu, čo ju robí odmenou zvyčajnou. Zvyčajná licenčná odmena podľa Sadzobníka licenčných odmien žalobcu v roku 2018 predstavovala 26,- Eur na jedno zvukovo-obrazové zariadenie umiestnené v izbách v hoteli 3***. Žalobca si preto od žalovaného uplatnil za obdobie od 01.01.2018 do 22.04.2018 sumu zvyčajnej odmeny pri 40 ks zvukovo-obrazových zariadení vo výške 319,13 Eur, ktorú si uplatnil u žalovaného aj predžalobnou výzvou. Žalobca pripojil k žalobe nasledovné listinné dôkazy: oprávnenie na výkon kolektívnej správy č. k. MK - 1587/2016 - 232/10421 zo dňa 18.08.2016, zobrazenie internetových stránok žalovaného, Príkaznú zmluvu uzatvorenú medzi žalovaným ako príkazcom a Zväzom hotelov a reštaurácií Slovenskej republiky ako príkazníkom dňa 01.01.2015, zobrazenie internetových stránok Ministerstva kultúry Slovenskej republiky s evidenciou organizácií kolektívnej správy, zoznam partnerských organizácií v rámci kolektívnej správy žalobcu, zmluvu o obojstrannom zastupovaní zo dňa 28.10.2010 spolu s prekladom, Sadzobník odmien žalobcu za používanie literárnych, dramatických, hudobno-dramatických, choreografických a audiovizuálnych diel účinný od 01.01.2017, 22 zmlúv o zastupovaní autorských práv uzatvorených medzi žalobcom a autormi v období od roku 2004 do roku 2014, zoznam nositeľov práv zo Slovenskej republiky zastupovaných žalobcom v roku 2018 a výzvu na zaplatenie sumy 319,13 Eur adresovanú dňa 03.12.2019 žalovanému spolu s potvrdením o jej doručovaní. Následne žalobca predložil súdu CD nosič, na ktorom sa nachádzal zoznam vysielaných diel od 01.01.2018 do 22.04.2018, štatistika vyplácania licenčných odmien autorom v období od 01.01.2018 od 22.04.2018 a rámcové hromadné licenčné zmluvy uzavreté v roku 2018.

1.3 Okresný súd v odôvodnení odvolaním napadnutého rozsudku ďalej uviedol, že vo veci vydal dňa 24.03.2020 platobný rozkaz, proti ktorému podal žalovaný v zákonom stanovenej lehote odpor. V odpore proti platobnému rozkazu žalovaný namietol aktívnu vecnú legitímáciu žalobcu z dôvodu, že účastníkmi konania na strane žalobcu nie sú všetky osoby patriace podľa hmotného práva do takzvaného nerozlučného núteného spoločenstva na strane žalobcu, že aktívna vecná legitímácia je zo strany žalobcu nedostatočne tvrdená a nevyplýva zo žalobcom predložených dôkazov. Zákonodarca podľa žalovaného v § 175 ods. 1 Autorského zákona uložil organizáciám kolektívnej správy povinnosť

v prípadoch, ak dochádza k použitiu predmetov ochrany vo forme verejného prenosu, vykonávať kolektívnu správu práv k týmto predmetom ochrany spoločne (ide o takzvanú obligatórnu spoločnú kolektívnu správu práv). Organizácie kolektívnej správy sú teda podľa žalovaného povinné spoločne rokovať a uzatvárať licenčné zmluvy s používateľmi predmetov ochrany, pokiaľ ide o použitie týchto predmetov ochrany formou verejného prenosu a súčasne sú povinné spoločne uplatňovať nároky nositeľov práv voči neoprávneným používateľom. V opačnom prípade by išlo o obchádzanie zmyslu a účelu obligatórnej spoločnej kolektívnej správy práv. Ak sú predmetom súdneho konania práva, ktoré sú z hmotnoprávneho hľadiska spoločné a zákon vo vzťahu k nim nepripúšťa, aby sa ich domáhal len niektorý z oprávnených subjektov, tak ide o nedielne práva, ktoré môžu uplatňovať výlučne všetky oprávnené subjekty spoločne a súčasne. Ak sú predmetom súdneho konania také práva, ktoré zakladajú na strane žalobcu nerozlučné spoločenstvo a navyše zo zákona nútené spoločenstvo, musia byť na strane žalobcu všetci nositelia práva. Žalobca podľa žalovaného ďalej nepreukázal, že došlo k neoprávnenému použitiu práve tých predmetov ochrany, ku ktorým na základe dohody a v dohodnutom rozsahu vykonáva práva na účet ich nositeľov práve žalobca. Ustanovenie § 79 ods. 1 Autorského zákona sa vzťahuje výlučne na uzatváranie rozšírených licenčných zmlúv organizáciami kolektívnej správy, ale nevzťahuje sa na možnosť organizácie kolektívnej správy domáhať sa vydania bezdôvodného obohatenia na účet nositeľov práv, ktorých organizácia kolektívnej správy nezastupuje. Pre zastupovanie nositeľa majetkového práva spočívajúceho v možnosti požadovať vydanie bezdôvodného obohatenia sa vychádza z ustanovenia § 164 ods. 2 Autorského zákona. Žalovaný v odpore proti platobnému rozkazu ďalej namietal, že žalobca netvrdil a nepreukázal existenciu verejného prenosu za žalované obdobie v rozsahu, ktorý by zodpovedal bezdôvodnému obohateniu práve v takej výške, ako si žalobca voči žalovanému podanou žalobou uplatnil. O verejnom prenose pritom podľa „recitátu 27“ Smernice Európskeho parlamentu a Rady číslo 2001/29 a rozhodnutí ESD spisová značka C - 306/05, C - 162/10 a C - 136/09 možno hovoriť iba, ak sú kumulatívne splnené tri nasledovné podmienky: umiestnenie funkčného TV prijímača na izbu hotelového zariadenia, napojenie TV prijímača na televízny signál umožňujúci vnímať vysielanie, existencia novej verejnosti (ubytovaní hostia na izbe). Žalobca sa obmedzil výlučne na tvrdenie, že žalovaný prevádzkuje ubytovacie zariadenie, v ktorom má inštalované TV prijímače určitého počtu. To však automaticky a bez ďalšieho podľa žalovaného neznamená, že by v ubytovacom zariadení boli ubytovaní hostia v rozsahu obsadenosti celého ubytovacieho zariadenia, a že hostia boli ubytovaní vo všetkých izbách ubytovacieho zariadenia a počas celého žalovaného obdobia. Ak totiž na izbe ubytovacieho zariadenia nie je nikto ubytovaný, nie je podľa žalovaného pre takúto izbu splnený tretí predpoklad verejného prenosu. A kde niet verejného prenosu, nemôže byť použitie diel, a teda ani bezdôvodného obohatenia. Rozsah bezdôvodného obohatenia je možné zistiť výlučne dokazovaním, ktoré by jednoznačne preukázalo obsadenosť ubytovacieho zariadenia žalovaného v žalovanom období. Žalobca relevantné dokazovanie smerujúce k preukázaniu skutočnej obsadenosti ubytovacieho zariadenia žalovaného v žalovanom období nenavhol. Žalobca vôbec nevzal do úvahy tú skutočnosť, že obsadenosť ubytovacieho zariadenia nemusí byť konštantná, ale sa môže meniť. Podľa § 24 ods. 1 zákona č. 253/1998 Z. z. sú právnické osoby, ktoré poskytujú služby na základe zmluvy o ubytovaní, povinné viesť knihu ubytovaných, ktorá obsahuje údaje o ubytovanom a dobu ubytovania. Nemôže ísť na ľarchu žalovaného, že žalobca, hoci mohol relevantný dôkaz navrhnúť už v samotnej žalobe, tak neurobil, a preto nevie preukázať svoj údajný nárok čo do základu ani čo do výšky. V súvislosti s výškou bezdôvodného obohatenia žalovaný poukázal na to, že žalobca sa výšku obvyklej licenčnej odmeny snažil okrem iného preukázať aj licenčnými zmluvami uzatvorenými s inými používateľmi, pričom licenčné odmeny v týchto zmluvách vychádzajú z individuálneho sadzobníka odmien vytvoreného žalobcom, ktorý nie je dôkazom spôsobilým preukázať výšku obvyklej licenčnej odmeny, a to práve s poukazom na skutočnosť, že správa majetkových práv, odbor verejného prenosu má byť spoločná (vykonávaná všetkými organizáciami kolektívnej správy spoločne a nie jednotlivými organizáciami kolektívnej správy). Organizácie kolektívnej správy preto boli povinné podľa žalovaného vytvoriť jeden spoločný sadzobník a rovnako boli povinné spoločne uzatvárať licenčné zmluvy s používateľmi. Žalobca existenciu jedného spoločného sadzobníka nepreukázal, preto žalovaný poprel jeho existenciu a zároveň namietol, že sadzby uvedené v sadzobníku žalobcu sú neprimerane vysoké, a to až v takej miere, že ich uplatňovanie predstavuje výkon práva, ktorý je v rozpore s dobrými mravmi a z tohto dôvodu nesmie požívať právnu ochranu. Sadzby uvedené v sadzobníku sú stanovované žalobcom podľa žalovaného jednostranne a netransparentne, pričom nie je žiadnym spôsobom možné zistiť, či sú vzhľadom na rozsah žalobcom spravovaných práv a tiež vzhľadom na rozsah diel, ktoré mali byť podľa tvrdenia žalobcu žalovaným v žalovanom období použité, primerané a či zohľadňujú ekonomickú hodnotu licencie, ktorú žalovaný skutočne potreboval. Žalovaný v odpore proti platobnému rozkazu poukázal na rozsudok Súdneho dvora EÚ sp. zn. C -

177/16, podľa ktorého organizácia spravujúca autorské práva s dominantným postavením na trhu je povinná preukázať či sú ceny (licenčné odmeny) primerané. „Žalobca primeranosť výšky svojich sadzobníkových odmien nielenže netvrdil, ale ani neposkytol k žalobe žiaden dôkaz, z ktorého by bolo možné túto primeranosť posúdiť, hoci žalobcovi ako organizácii kolektívnej správy táto povinnosť vyplýva z európskeho práva“. V uvedenej súvislosti žalovaný v odpore proti platobnému rozkazu uviedol, že otázka primeranosti výšky sadzobníkových odmien žalobcu je od 16.12.2016 predmetom posudzovania v konaní vedenom na Protimonopolnom úrade SR na základe oznámenia o podozrení zneužívania dominantného postavenia žalobcu na trhu, podaného Zväzom hotelov a reštaurácií Slovenskej republiky.

1.4 Žalobca vo vyjadrení k odporu proti platobnému rozkazu zo dňa 28.07.2020 podľa obsahu odôvodnenia odvolaním napadnutého rozsudku uviedol, že si neuplatňuje nárok na vydanie bezdôvodného obohatenia za verejný prenos predmetov ochrany spravovaných inými organizáciami kolektívnej správy, ale len nárok na vydanie bezdôvodného obohatenia vzniknutého použitím predmetov ochrany spravovaných žalobcom. Zdôraznil, že nárok na vydanie bezdôvodného obohatenia je nárokom každého nositeľa práv, do ktorých sa neoprávnené zasiahlo. Týchto nárokov sa môže voči žalovanému domáhať dokonca samostatne aj každý jednotlivý nositeľ práv, alebo si v zmysle § 63 ods. 2 písm. d) Autorského zákona môže tento nárok uplatniť vo svojom mene aj organizácia kolektívnej správy. Pokiaľ žalovaný neoprávneným vykonávaním verejného prenosu „zasiahol do práv tisícom nositeľov práv vo vzťahu k desiatkam tisícom samostatných predmetov ochrany („a to dokonca do práv nositeľov práv, ktorým patria práva k odlišným predmetom ochrany“), nejde podľa žalobcu v žiadnom prípade o nedielne práva, pričom nositelia práv nie sú v žiadnom prípade povinní svoje nároky uplatňovať spoločne, ani sa nevyžaduje účasť všetkých nositeľov práv na riadne uplatnenie svojich nárokov. Právna úprava dohody o spoločnej správe žiadnym spôsobom neobmedzuje organizáciu kolektívnej správy, aby popri existencii dohody o spoločnej správe vykonávala kolektívnu správu práv aj samostatne a vo vlastnom mene. Autorský zákon v § 165 ods. 1 písm. d) naopak priamo ukladá organizácii kolektívnej správy, aby s používateľom autorských diel, ktorý prejaví záujem o uzatvorenie hromadnej licenčnej zmluvy, viedla v dobrej viere a za primeraných a nediskriminačných podmienok rokovania o uzatvorení zmluvy a následne za daných podmienok aj hromadnú licenčnú zmluvu s používateľom autorských diel (ďalej len „používateľ“) uzatvorila. Pokiaľ teda používateľ požiadala o uzatvorenie rozšírenej hromadnej licenčnej zmluvy so žalobcom, je žalobca povinný takúto zmluvu uzatvoriť, a to aj popri existujúcej dohode o spoločnej správe s ostatnými organizáciami kolektívnej správy. V nadväznosti na uvedené žalobca vo vyjadrení k odporu proti platobnému rozkazu uviedol, že používatelia mali a majú od roku 2016 možnosť vysporiadať si svoje povinnosti vyplývajúce z uskutočňovania verejného prenosu buď uzatvorením hromadných a rozšírených licenčných zmlúv s jednotlivými organizáciami kolektívnej správy alebo uzatvorením zmluvy s ktoroukoľvek organizáciou kolektívnej správy, keďže tieto sú splnomocnené poskytnúť používateľom licenciu na dané použitie diel za všetky ostatné organizácie kolektívnej správy. Žalovaný je členom Asociácie hotelov a reštaurácií Slovenska, ktorá žalovaného na základe príkaznej zmluvy zastupuje voči organizáciám kolektívnej správy (vrátane žalobcu) vo veci vysporiadania práv a povinností z používania predmetov ochrany chránených Autorským zákonom. Žalobca uzatvoril s ostatnými organizáciami kolektívnej správy v Slovenskej republike dohodu o spoločnej správe. Žalovaný, a to aj prostredníctvom AHRS, mal možnosť získať licenciu v režime dohody o spoločnej správe od všetkých organizácií kolektívnej správy. Žalovaný prostredníctvom AHRS viedol rokovania o uzatvorení zmluvy v režime dohody o spoločnej správe, avšak nakoniec sa rozhodol zmluvu v režime dohody o spoločnej správe neuzatvoriť, keďže daný postup bol zo strany AHRS vyhodnotený ako nevýhodný. Žalovaný tak následne prostredníctvom AHRS rokoval o uzatvorení individuálnych zmlúv s jednotlivými organizáciami kolektívnej správy a uzatvoril s organizáciami SOZA a SLOVGRAM samostatné zmluvy, mimo režimu dohody o spoločnej správe, k čomu žalobca predložil ako dôkaz informácie z internetovej stránky AHRS. AHRS v mene svojich členov uzavrela so žalobcom za rok 2017 dohodu o urovnaní, ktorou boli urovnané povinnosti členov vyplývajúce z verejného prenosu predmetov ochrany spravovaných žalobcom, pričom pri uzatvorení dohody o urovnaní bol plne rešpektovaný sadzobník žalobcu. V roku 2017 teda žalovaný uznal oprávnenosť nároku žalobcu a možnosť jeho vysporiadania so žalobcom. Vo vzťahu k argumentácii žalovaného, že žalobca a ostatné organizácie kolektívnej správy v Slovenskej republike boli povinné vytvoriť jeden spoločný sadzobník odmien, žalobca vo vyjadrení k odporu proti platobnému rozkazu uviedol, že povinnosť vytvoriť jeden spoločný sadzobník odmien bola stanovená v Autorskom zákone až v jeho znení účinnom od 01.01.2019. V rozhodnom období, t. j. v roku 2018 Autorský zákon nestanovoval žiadnu povinnosť vytvoriť jeden spoločný sadzobník odmien. Žalobca zároveň poukázal na to, že zo znenia § 174 ods. 2 písm. e) Autorského zákona v znení účinnom od 01.01.2019 vyplýva, že samotný zákonodarca predvídal

možnosť samostatného výkonu kolektívnej správy organizáciou kolektívnej správy v rovnakom čase ako je uzatvorená dohoda o spoločnej správe, nakoľko zákonodarca výslovne predvídal existenciu samostatných sadzobníkov jednotlivých organizácií kolektívnej správy. Uviedol, že výšku bezdôvodného obohatenia vyčíslil v zmysle § 458a a § 442a ods. 2 Občianskeho zákonníka ako sumu zodpovedajúcu licenčnej odmene, ktorá by za získanie licencie bola zvyčajná v čase neoprávneného zásahu do tohto práva. Pre určenie výšky bezdôvodného obohatenia v kontexte aplikovateľnej právnej úpravy je podľa žalobcu irelevantné preukazovať konkrétnu mieru obsadenosti ubytovacieho zariadenia. Relevantné je preukázať, aká bola zvyčajná licenčná odmena, teda odmena, za akú by žalovaný pri legálnom vykonávaní verejného prenosu v rozhodnom období získal predchádzajúci súhlas nositeľov práv na použitie predmetov ochrany verejným prenosom. V uvedenej súvislosti poukázal žalobca na rozsudok Súdneho dvora EÚ sp. zn. C-367/2015. Zo zmlúv, ktoré založil do spisu a z ktorých vyplýva výška zvyčajnej licenčnej odmeny, je nesporné, že obsadenosť ubytovacieho zariadenia nebolo kritérium, ktoré bolo vo zvyčajnej ročnej odmene zohľadňované. Žalobca poukázal na rozdiel medzi právami autorov a právami súvisiacimi s autorskými právami, kde sa rozlišuje medzi licenčnou odmenou a tzv. primeranou odmenou. Zatiaľ čo autori vopred udeľujú súhlas na použitie ich diel licenčnou zmluvou za licenčnú odmenu, tak nositelia práv súvisiacich s autorskými právami udeľujú súhlas na použitie ich výkonov a vzniká im nárok na tzv. primeranú odmenu, teda na odmenu za skutočné použitie predmetov ochrany bez toho, aby udeľovali licenciu. Licencia vo svojej podstate znamená udelenie práva na používanie predmetov ochrany. Žalobca ako organizácia kolektívnej správy udeľuje rozšírenou hromadnou licenčnou zmluvou používateľom diel licenciu - právo do budúcnosti používať predmety ochrany, ktoré kolektívne spravuje. V akom rozsahu používateľ nakoniec po získaní licencie reálne využíva udelené právo používať predmety ochrany na dohodnutý účel, je pre splnenie povinnosti žalovaného mať pred začatím poskytovania verejného prenosu uzatvorenú licenčnú zmluvu nepodstatné. Je na používateľovi, do akej miery toto právo využíva a žalobca ani nekontroluje využívanie tohto práva používateľom. Podstatou licencie je právo používať predmety ochrany a nie povinnosť používať predmety ochrany. Licenčná odmena je odmena za získanie práva používať predmety ochrany a nie za reálne používanie predmetov ochrany. Žalobca poukázal na ust. § 69 ods. 6 Autorského zákona, podľa ktorého ak nadobúdateľ licenciu nevyužije vôbec alebo licenciu nevyužije sčasti, nemá právo na vrátenie dohodnutej odmeny alebo jej časti, ak nie je dohodnuté inak. Pokiaľ žalovaný uvádza, že žalobca nezohľadnil obsadenosť ubytovacieho zariadenia a konal tak v rozpore so zákonom, tak žalovaný zrejme odkazuje na znenie § 169 ods. 2 písm. e) Autorského zákona, účinné od 01.01.2019, teda znenie, ktoré sa neuplatňuje na rozhodné obdobie roku 2018. Žalobca vo vyjadrení k odporu proti platobnému rozkazu ďalej uviedol, že práve preto, aby nedochádzalo k neoprávneným zásahom do práv autorov a iných nositeľov práv, pre ktorých je najmä pri hromadnom používaní predmetov ochrany takmer nemožné alebo nadmieru náročné zisťovať a kontrolovať používanie predmetov ochrany a uplatňovať svoje práva individuálne a kedy je pre používateľov diel získavať individuálne súhlasy nositeľov práv prakticky nemožné, resp. neprimerane náročné a spojené so značnými ekonomickými nákladmi, je v právnej úprave Slovenskej republiky, ale nielen v právnej úprave Slovenskej republiky, založený systém kolektívnej správy, inštitút hromadnej licenčnej zmluvy a inštitút rozšírenej hromadnej licenčnej zmluvy. Žalobca zdôraznil, že súdu prvej inštancie predložil štatistiku vysielania základných slovenských televíznych staníc s uvedením zoznamu vysielaných audiovizuálnych diel, ku ktorým vykonáva správu a ktoré boli obsahom verejného prenosu v rozhodnom období. Rovnako predložil súdu prvej inštancie aj štatistiku vyplácaných licenčných odmien v prospech nositeľov práv za použitie žalobcom spravovaných diel v rozhodnom období verejným prenosom. Taktiež riadne a v dostatočnej miere preukázal rozsah žalobcom zastupovaných nositeľov práv zo Slovenskej republiky a zo zahraničia - teda riadne preukázal, že žalovaný neoprávnene používal predmety ochrany, ku ktorým vykonáva správu, v dôsledku čoho má voči žalovanému nárok na vydanie bezdôvodného obohatenia. Výška bezdôvodného obohatenia je v zmysle § 458 a § 442a ods. 2 Občianskeho zákonníka určená ako suma zodpovedajúca najmenej odmene, ktorá by za získanie takej licencie bola zvyčajná v čase neoprávneného zásahu do tohto práva. Pre určenie výšky bezdôvodného obohatenia je irelevantné preukazovať skutočné použitie všetkých konkrétnych predmetov ochrany. Relevantné je preukázať, že na legálne uskutočňovanie verejného prenosu bola povinnosť zo strany žalovaného mať uzatvorenú rozšírenú hromadnú licenčnú zmluvu, že žalovaný licenčnú zmluvu neuzatvoril a že používal predmety ochrany spravované žalobcom neoprávnene, čo žalobca preukázal. Následne je relevantné preukázať, aká bola zvyčajná licenčná odmena, teda odmena za akú by žalovaný pri legálnom vykonávaní verejného prenosu v rozhodnom období získal predchádzajúci súhlas nositeľov práv na použitie predmetov ochrany, a to bez ohľadu na to, ktoré všetky konkrétne diela ktorých všetkých konkrétnych nositeľov práv by použil, nakoľko pri verejnom prenose, ktorý je predmetom tohto konania, sa súhlas na použitie diel získava rozšírenou

hromadnou licenčnou zmluvou, na základe ktorej používateľ autorských diel získava súhlas na použitie všetkých žalobcom spravovaných predmetov ochrany, bez konkrétnej špecifikácie všetkých jednotlivých diel a autorov. V uvedenej súvislosti žalobca vo vyjadrení k odporu proti platobnému rozkazu uviedol, že preukázal, že v roku 2018 uzatvoril celkom 747 rozšírených hromadných licenčných zmlúv, v ktorých bola licenčná odmena dohodnutá podľa jeho sadzobníka (sadzobníka žalobcu), čo ju robí odmenou zvyčajnou. Nerešpektovanie takejto dohodnutej licenčnej odmeny by znamenalo poskytnutie neoprávnenej výhody pre porušovateľov autorských práv oproti takým používateľom autorských diel, ktorí si plnia svoje povinnosti. Žalobca poukázal na uznesenie Ústavného súdu SR sp. zn. II.ÚS 101/2011 z 24.03.2011. V ďalšom žalobca opísal kritériá pri tvorbe Sadzobníka odmien za použitie predmetov ochrany. Zároveň uviedol, že v rámci výkonu zákonného dohľadu nad žalobcom Ministerstvo kultúry Slovenskej republiky voči žalobcom predloženému sadzobníku a jeho odôvodneniu nenamietalo, ani žalobcovi neuložilo žiadnu sankciu za porušenie zákonných povinností žalobcu ako organizácie kolektívnej správy.

1.5 Okresný súd v odôvodnení odvolaním napadnutého rozsudku ďalej uviedol, že vo veci nariadil pojednávanie, ktorého sa nezúčastnil žalovaný, ani jeho právny zástupca, ktorí svoju neúčasť na pojednávaní ospravedlnili a súhlasili s prejednaním veci v ich neprítomnosti. Žalobca na pojednávaní konanom na okresnom súde zotrval na podanej žalobe ako aj na skutkových tvrdeniach uvedených v žalobe a vo svojich písomných podaniach. Uviedol, že žalovaný dlhodobo porušoval práva nositeľov autorských práv. Za rok 2015 usporiadal žalovaný svoje povinnosti dohodou o urovaní, kedy vydal žalobcovi bezdôvodné obohatenie v rozsahu podľa počtu TV prijímačov a v súlade so sadzobníkom žalobcu. Za rok 2016 bol vydaný okresným súdom platobný rozkaz sp. zn. 9Ca/18/2017, ktorý nadobudol právoplatnosť a žalovaný v zmysle tohto rozhodnutia okresného súdu žalobcovi plnil. Za rok 2017 rovnako uzatvoril žalobca so žalovaným zastúpeným Asociáciou hotelov a reštaurácií SR dohodu o urovaní, kedy si žalovaný vysporiadal všetky svoje povinnosti voči žalobcovi. Predmetom tohto konania je neoprávnené používanie predmetov ochrany len za obdobie od 01.01. – 22. 04. 2018, nakoľko od 23.04.2018 žalovaný splnil podmienky stanovené Autorským zákonom a stal sa oprávneným používateľom. V zastúpení AHRS podal žalobu o určenie obsahu hromadnej licenčnej zmluvy a skladal finančné prostriedky do notárskej úschovy.

1.6 Okresný súd v odôvodnení odvolaním napadnutého rozsudku odcitoval relevantné ustanovenia Autorského zákona a uviedol, že po oboznámení sa s tvrdeniami oboch sporových strán nepovažoval v konaní za sporné, že žalovaný bol v rozhodnom období prevádzkovateľom ubytovacieho zariadenia, v ktorom bolo umiestnených 40 kusov televíznych prijímačov pre potreby ubytovaných hostí. Rovnako nepovažoval za sporné, že žalobca je a bol v rozhodnom období organizáciou kolektívnej správy, ktorá vykonáva kolektívnu správu majetkových práv autorov a iných nositeľov práv k literárnym, dramatickým, hudobno-dramatickým, choreografickým, audiovizuálnym, fotografickým dielam, dielam výtvarného umenia, architektonickým dielam a dielam úžitkového umenia, a to v odbore: použitie uvedených diel uvedením na verejnosť iným spôsobom verejného prenosu. „Sporným bol rozsah zastupovania žalobcu, a to jednak vo vzťahu k zastupovaným subjektom a jednak vo vzťahu k predmetom ochrany“; spornou bola podľa okresného súdu aj výška obvyklej odmeny pri uzatváraní licenčných zmlúv v rozhodnom období. Okresný súd na pojednávaní vykonal dokazovanie oboznámením s predloženými listinnými dôkazmi, a to: s výpisom z internetových stránok žalovaného, s Príkaznou zmluvou žalovaného so Zväzom hotelov a reštaurácií Slovenskej republiky zo dňa 01. 01. 2015 spolu s prílohou zo dňa 08. 01. 2018, s Oprávnením žalobcu na výkon kolektívnej správy zo dňa 18. 08. 2016, so zoznamom partnerských organizácií kolektívnej správy, so Sadzobníkom odmien za používanie literárných, dramatických, hudobno-dramatických-choreografických a audiovizuálnych diel žalobcu účinný od 01. 01. 2017, so zmluvami o zastupovaní autorských práv uzatvorenými žalobcom, so zoznamom nositeľov práv zastupovaných žalobcom v roku 2018, s výzvou žalobcu adresovanou žalovanému dňa 03. 12. 2019 na vyplatenie bezdôvodného obohatenia spolu s potvrdením o doručovaní, s Dohodou o urovaní medzi žalobcom a žalovaným zo dňa 19. 06. 2017, s Rozhodnutím Protimonopolného úradu SR zo dňa 23. 02. 2022 a zo dňa 19. 10. 2023; podania podané v rámci správneho konania nepovažoval okresný súd v tomto sporovom konaní za dôkazy, preto s nimi neoboznamoval. Z predložených listinných dôkazov okresný súd zistil, že žalobca v roku 2018 zastupoval 2714 nositeľov autorských práv, pričom predložil súdu 22 zmlúv o zastupovaní autorských práv uzavretých s rôznymi autormi v rokoch 2004-2015, ktoré obsahovali dojednanie o tom, že žalobca bude zastupovať nositeľa pri použití diel vytvorených ku dňu uzavretia zmluvy aj v budúcnosti aj verejným prenosom, a zároveň predložil

zoznam všetkých zastupovaných autorov, resp. nositeľov autorských práv, s ktorými mal uzatvorené zmluvy o zastupovaní. Žalovaný nepoprel zastupovanie ani jedného konkrétneho z uvedených autorov alebo nositeľov autorských práv. Žalobca zároveň preukázal aj uzatvorenie Zmluvy o obojstrannom zastupovaní, resp. správe autorských práv na príslušných územiach so spoločnosťou ALCS, The Authors' Licensing and Collecting Society Limited so sídlom v Londýne, a predložil zoznam ďalších 63 partnerských organizácií, s ktorými mal uzatvorené zmluvy o zastupovaní. Žalovaný ani tu nepoprel uzatvorenie zmluvy s konkrétnymi spoločnosťami. Súd tak mal preukázané, že žalobca v rozhodnom období zastupoval 2714 nositeľov práv v Slovenskej republike a ďalších zahraničných autorov, ktorých zastupujú organizácie kolektívnej správy, s ktorými žalobca uzavrel zmluvu o zastupovaní. Okresný súd mal ďalej za preukázané a za nesporné, že žalobca uzatvoril s množstvom používateľov autorských diel (podľa žaloby so 747-timi) hromadné licenčné zmluvy, na základe ktorých sa používatelia autorských diel zaviazali žalobcovi zaplatiť licenčnú odmenu podľa platného Sadzobníka odmien, zohľadňujúcu typ prevádzky a počet technických zariadení umiestnených v prevádzke, poskytnutých používateľom - žalobca okresnému súdu dokonca predložil aj zoznam diel vysielaných slovenskými televíziami v rozhodnom období.

1.7 V nadväznosti na uvedené okresný súd v odôvodnení odvolaním napadnutého rozsudku poukázal na definíciu verejného prenosu uvedenú v § 27 ods. 1 Autorského zákona, podľa ktorého verejným prenosom je aj sprístupnenie televízneho vysielania neurčitému počtu ľudí v prevádzke hotela a tiež na rozhodnutie Súdneho dvora Európskej únie z 18. marca 2010 vo veci Organismos Sillogikis Diacheirisis Dimiourgon Theatrikon kai Optikoakoustikon Ergon proti Divani Akropolis Anonimi Xenodocheiaki kai Touristiki Etaireai, vedenej pod sp. zn. C-136/09, v ktorom siedma komora SD EÚ vyložila článok 3 ods. 1 Smernice Európskeho parlamentu a Rady 2001/29/ES z 22. mája 2001 o zosúladení niektorých aspektov autorských práv a s nimi súvisiacich práv v informačnej spoločnosti (ďalej len ako „smernica“) tak, že prevádzkovateľ hotela tým, že umiestni do izieb svojho zariadenia televízory a napojí ich na centrálnu anténu, uskutočňuje na základe tejto samotnej skutočnosti verejný prenos v zmysle článku 3 ods. 1 smernice. V uvedenej súvislosti okresný súd v odôvodnení odvolaním napadnutého rozsudku zdôraznil, že slovenská právna úprava ochrany autorských práv je súladná s právom Európskej únie, a preto je ustanovenie § 27 ods. 1 Autorského zákona potrebné vykladať v súlade s článkom 3 ods. 1 Smernice Európskeho parlamentu a Rady č. 2001/29/ES a v zmysle výkladu Súdnym dvorom Európskej únie. Konštatoval, že žalovaný nepoprel, že poskytoval hosťom hotela v rozhodnom období možnosť sledovania televízneho vysielania prostredníctvom 40 kusov technických zariadení (TV prijímačov). Tým došlo k použitiu autorských diel žalovaným v zmysle § 19 ods. 4 písm. f) bod 3 Autorského zákona. Konštatoval, že v zmysle vyššie uvedeného výkladu je bezpredmetné, či k vysielaniu na jednotlivých izbách skutočne došlo, teda je irelevantné, aká bola reálna obsadenosť hotela a koľkí z ubytovaných hostí reálne vysielanie sledovali. Podstatnou a relevantnou skutočnosťou podľa okresného súdu je skutočnosť, že žalovaný ako prevádzkovateľ hotela takúto možnosť neurčitému počtu hostí v rozhodnom období poskytoval. A táto skutočnosť bola v konaní preukázaná. V súvislosti s uvedeným okresný súd v odôvodnení odvolaním napadnutého rozsudku poukázal na podstatu licencie, pričom uviedol, že žalobca vo svojom písomnom vyjadrení správne uviedol, že podstatou licencie je na jednej strane súhlas autora daný používateľovi na použitie diela a na strane druhej získanie oprávnenia dielo nadobúdateľom tohto práva v dohodnutom rozsahu a dohodnutým spôsobom použiť; ide pritom o dojednanie práva do budúcnosti, nie je možné pri uzatvorení zmluvy vopred určiť, ku koľkým použitiam diela reálne dôjde. Jedná sa o právo nadobúdateľa, nie o jeho povinnosť, ktoré právo nadobúdateľ môže, ale nemusí využiť a sám si môže určiť v akom rozsahu toto právo využije pokiaľ nepresiahne dojednaný rozsah. S tým korešponduje aj ustanovenie § 69 ods. 6 Autorského zákona, podľa ktorého ak nadobúdateľ licenciu nevyužije vôbec alebo licenciu nevyužije sčasti, nemá právo na vrátenie dohodnutej odmeny alebo jej časti, ak nie je dohodnuté inak. Zdôraznil, že nikto nie je oprávnený použiť autorské diela bez vopred získaného súhlasu ich autorov, pričom v prípade neoprávneného použitia autorských diel dochádza k bezdôvodnému obohateniu na úkor autorov diel, resp. nositeľov autorských práv k dielam.

1.8 Na základe vyššie uvedených skutočností dospel okresný súd k záveru, že žalovaný sa v rozhodnom období bezdôvodne (bez právneho dôvodu) obohatil na úkor nositeľov autorských práv k dielam, ktoré boli žalovaným v rozhodnom období sprístupnené neurčitému počtu hostí v jeho prevádzke hotela Grand v Žiline. Uviedol, že výška bezdôvodného obohatenia zodpovedá podľa § 442a ods. 2 Občianskeho zákonníka výške odmeny, ktorá by bola zvyčajná za získanie licencie na použitie diel v čase neoprávneného zásahu do týchto práv. Konštatoval, že ustanovenie § 442a Občianskeho zákonníka hovorí o zvyčajnej odmene, t. j. o odmene, ktorá bola v rozhodnom období za obdobné použitie diel

obvykle dojednáváná a uhrádzaná (viď uznesenie Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. II.ÚS 101/2011). Žalovaný pritom v rozhodnom období verejným prenosom používal veľké množstvo diel veľkého počtu autorov, ktorí sa práve pre potreby správy svojich práv k autorským dielam používaným veľkým počtom používateľov nechávajú zastupovať organizáciami kolektívnej správy a keďže zo strany žalovaného došlo k bezdôvodnému obohateniu na úkor nositeľov autorských práv, ktorých žalobca v rozhodnom (žalovanom) období zastupoval, je žalobca oprávnený sa od žalovaného domáhať vydania bezdôvodného obohatenia formou zaplataenia žalovanej sumy, ktorej výška vychádza z ustanovenia § 442a Občianskeho zákonníka. Žalobca v rozhodnom období uzatváral s používateľmi autorských diel, ku ktorým spravoval autorské práva licenčné zmluvy, pričom súdu prvej inštancie preukázal výšku licenčnej odmeny, ktorú dojednával a vyberal od používateľov autorských diel v rozhodnom období. V zmysle § 165 ods. 1 Autorského zákona bol žalobca povinný navrhovať podmienky pre používateľov autorských diel nediskriminačne, preto je pochopiteľné a podľa názoru súdu prvej inštancie aj so zákonom súladné, že cenové podmienky používania diel stanovil žalobca jednotne pre všetkých používateľov diel jednotným sadzovníkom pri zohľadnení druhov prevádzok a počtu technických prostriedkov šírenia verejného prenosu. V uvedenej súvislosti považoval okresný súd za potrebné v odôvodnení odvolaním napadnutého rozsudku podotknúť, že pokiaľ žalovaný nesúhlasil s výškou navrhovanej odmeny za používanie diel, mal možnosť podať podľa § 165 ods. 8 Autorského zákona žalobu; bez uzavretia licenčnej zmluvy alebo podania žaloby žalovaný nemal oprávnenie používať predmety ochrany (autorské diela). Žalovaný nepreukázal, že by existovali iné organizácie kolektívnej správy, ktoré by uzatvárali obdobné licenčné zmluvy s používateľmi autorských diel. Okresný súd preto vychádzal iba z cien preukázaných predloženými hromadnými licenčnými zmluvami, ktoré vychádzali z jednotného sadzovníka žalobcu, s ktorým druhé zmluvné strany súhlasili. Podstatnou pri stanovení výšky bezdôvodného obohatenia bola preto skutočnosť, v akej výške boli dojednávane odmeny za licencie v rozhodnom období. A túto skutočnosť žalobca preukázal. Ustanovenie § 442a Občianskeho zákonníka neumožňuje súdu skúmať primeranosť zvyčajnej odmeny. Túto môže skúmať súd práve v konaní podľa § 165 ods. 8 Autorského zákona, preto pokiaľ žalovaný nesúhlasil s výškou navrhovanej odmeny, mohol sa domáhať nahradenia prejavu vôle - uzavretia hromadnej licenčnej zmluvy, pri ktorej by súd rozhodoval aj o výške odmeny. Keďže tak žalovaný neurobil a autorské diela používal bez licenčnej zmluvy, dostal sa sám do pozície, kedy musí niesť zodpovednosť za bezdôvodné obohatenie, ktorého výška sa odvíja podľa zákona od ostatných uzavretých licenčných zmlúv v rozhodnom období.

1.9 Na základe vyššie uvedeného dospel okresný súd k záveru, že žaloba je v celom rozsahu dôvodná, že žalobca je vecne aktívne legitimovaný na podanie žaloby voči žalovanému o vydanie bezdôvodného obohatenia na účet nositeľov práv, ktorých žalobca zastupuje, a to v sume, ktorej výšku žalobca preukázal ako zvyčajnú licenčnú odmenu, pričom okresný súd nepovažoval žalobou uplatnený nárok na zaplataenie takéhoto bezdôvodného obohatenia za rozporný s dobrými mravmi, nakoľko bol to žalovaný, kto používal autorské diela bez právneho titulu a bez snahy uzatvoriť so žalobcom licenčnú zmluvu a uhradiť mu za používanie autorských diel aspoň sumu, ktorú považoval za primeranú. Iná suma obvyklej licenčnej odmeny pritom nebola ani tvrdená ani preukázaná, preto okresný súd považoval žalobou uplatnený nárok žalobcu za preukázaný a žalobcovi priznal žalovanú sumu spolu s úrokom z omeškania v zmysle § 517 ods. 2 Občianskeho zákonníka .

1.10 Pokiaľ ide o žalovaným namietanú vecnú aktívnu legitimáciu žalobcu, okresný súd v odôvodnení odvolaním napadnutého rozsudku uviedol, že žalobca preukázal, že je organizáciou kolektívnej správy práv podľa § 144 Autorského zákona, ktorá zastupovala v rozhodnom období 2.714 slovenských nositeľov práv a ďalších nositeľov práv zo zahraničia pri spravovaní ich autorských diel k literárnym, dramatickým, hudobno-dramatickým, choreografickým, audiovizuálnym, fotografickým dielam, dielam výtvarného umenia, architektonickým dielam a dielam úžitkového umenia, a to v odbore požitie vyššie uvedených diel uvedením na verejnosti iným spôsobom verejného prenosu. Žalobca je teda organizáciou kolektívnej správy autorských práv, ktorá môže v zmysle § 78 ods. 1 Autorského zákona uzatvárať s používateľmi diel hromadné licenčné zmluvy, prípadne rozšírené hromadné licenčné zmluvy podľa § 79 ods. 1 Autorského zákona. Je pravdou, že zákon stanovuje organizáciám kolektívnej správy vykonávajúcim kolektívnu správu práv v príslušných odboroch kolektívnej správy práv povinnosť uzatvoriť dohodu o spoločnej správe, ak dochádza k použitiu predmetov ochrany technickým predvedením predmetu ochrany alebo verejným prenosom v prevádzkarňach prostredníctvom technického zariadenia. Zákon však nespája nesplnenie tejto povinnosti so sankciou neplatnosti alebo neúčinnosti zmluvy uzatvorenej medzi používateľom a organizáciou kolektívnej správy, ktorá zastupuje nositeľov autorských práv a už vonkoncom neopravňuje prevádzkovateľov hotelov používať autorské

diela bez súhlasu nositeľa autorských práv, resp. organizácie kolektívnej správy, ktorá nositeľov autorských práv zastupuje. Z povinnosti uzavrieť dohodu medzi organizáciami kolektívnej správy o spoločnej správe práv nevyplýva oprávnenie kohokoľvek používať autorské diela. Primárne právo na odmenu za používanie diel náleží samotným autorom, resp. nositeľom autorských práv. Keďže by bolo objektívne nemožné alebo značne obtiažne, aby žalovaný ako záujemca o používanie diel uhradil odmenu za používanie diel priamo nositeľom autorských práv a žalobca zároveň preukázal, že zastupuje veľké množstvo nositeľov autorských práv pri používaní rôznych druhov diel verejným prenosom, je žalobca aktívne vecne legitimovaný vymáhať od žalovaného na účet nositeľov autorských práv, ktorých zastupuje, vydanie bezdôvodného obohatenia, ktoré na strane žalovaného vzniklo neoprávneným používaním autorských diel.

2. Proti predmetnému rozsudku súdu prvej inštancie sa žalovaný odvolal a v odvolaní uviedol, že svoje odvolanie odôvodňuje odvolacími dôvodmi uplatnenými podľa § 365 ods. 1 písm. b), d), f) a h) CSP. Uviedol, že odvolaním napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie považuje za vecne nesprávny a nezákonný. Súdu prvej inštancie vytkol, že nesprávne posúdil otázku (ne)existencie aktívnej vecnej legitimácie žalobcu. Nárok na vydanie bezdôvodného obohatenia z titulu neoprávneného vykonávania verejného prenosu, ktorý je predmetom tohto sporu si podľa žalovaného mohli uplatniť len všetky organizácie kolektívnej správy (SOZA, LITA, SLOVGRAM, SAPA a OZIS) spoločne z dôvodu zo zákona vyplývajúceho núteného a súčasne nerozlučného spoločenstva (§ 77 a § 78 CSP). Žalovaný poukázal na to, že podľa Autorského zákona sú všetky organizácie kolektívnej správy povinné vykonávať správu v odbore verejného prenosu spoločne, v rámci obligatórnej spoločnej správy (§ 175 ods. 1 písm. a) Autorského zákona). Na strane žalobcu teda absentovali štyri subjekty patriace do procesného spoločenstva, bez účasti ktorých v spore nemohol byť žalobca úspešný. Žaloba mala byť pre neúplný okruh subjektov na strane žalobcu bez akéhokoľvek ďalšieho dokazovania a meritórneho posudzovania veci zamietnutá. Ak by aj aktívna vecná legitimácia žalobcu domáhať sa žalovaného nároku ako samostatne oprávnenej osoby existovala, tak súd prvej inštancie odvolaním napadnutým rozsudkom žalobcovi priznal žalovaný nárok, hoci žalobca netvrdil ani nepreukazoval všetky skutočnosti podstatné pre prijatie záveru, že k bezdôvodnému obohateniu na strane žalovaného skutočne došlo a nie to ešte v takom rozsahu v akom bol žalobcovi odvolaním napadnutým rozsudkom priznaný (v spore nebol podľa žalovaného riadne tvrdený a preukázaný nárok na vydanie bezdôvodného obohatenia čo do základu ani čo do výšky). Súd prvej inštancie v tomto smere teda „a) nesprávne právne posúdil predpoklady vzniku a rozsahu nároku (súd prvej inštancie vôbec neskúmal a pri svojom rozhodovaní nevzal na zreteľ, že na preukázanie nároku na vydanie bezdôvodného obohatenia čo do základu a výšky bolo nevyhnutné, aby žalobca tvrdil a riadne preukázal skutočnú obsadenosť ubytovacieho zariadenia žalovaného), b) v dôsledku vady uvedenej pod písmenom a) súd prvej inštancie nesprávne vyhodnotil vykonané dôkazy, keď na základe vykonaného dokazovania dospel k takým záverom, ku ktorým by pri riadnom a logickom vyhodnotení obsahu vykonaných dôkazov objektívne nemohol dospieť“.

2.1 Žalovaný v odvolaní ďalej uviedol, že ak by aj boli preukázané všetky prvky vzniku bezdôvodného obohatenia, čo nie sú, tak by súd prvej inštancie tak či tak zaťažil odvolaním napadnutý rozsudok vadou ignorovania zásady ochrany hospodárskej súťaže, keďže nevzal adekvátnym spôsobom do úvahy právoplatné rozhodnutia vydané v správnom konaní, vedenom proti žalobcovi na Protimonopolnom úrade SR o tom, že žalobca (aj v roku 2018) pokiaľ ide o výšku licenčných odmien zneužil dominantné postavenie na trhu. V správnom konaní vydali Protimonopolný úrad SR a následne v rámci rozkladového konania Rada Protimonopolného úradu SR rozhodnutia, v ktorých bolo konštatované, že žalobca aj v roku 2018 (teda v období rozhodnom pre toto súdne konanie) zneužil dominantné postavenie na trhu vo forme uplatňovania neprímeraných licenčných odmien, ktoré prezentoval v spore ako obvyklé, pričom výsledky správneho konania majú vplyv na toto súdne konanie. Príčinou neprímeranosti obvyklej licenčnej odmeny bola výška obvyklej licenčnej odmeny a skutočnosť, že žalobca pri uzatváraní licenčných zmlúv a ani v Sadzobníku odmien nezohľadnil skutočnú obsadenosť ubytovacích zariadení. Podstatnou otázkou, ktorú mal súd prvej inštancie podľa žalovaného v konaní riešiť a vyriešiť bola otázka, či obvyklá odmena, od ktorej výšky žalobca odvodzuje výšku bezdôvodného obohatenia, má povahu zneužitia dominantného postavenia na trhu a ak áno, či nároku na vydanie bezdôvodného obohatenia, uplatnenému žalobcom podanou žalobou možno poskytnúť ochranu, ak žalobca výšku tohto nároku odvíja od obvyklej licenčnej odmeny, ktorej výška je rozporná s kogentnými právnymi predpismi upravujúcimi ochranu hospodárskej súťaže. Tým, že súd prvej inštancie nezohľadnil výsledky správneho konania o zneužití dominantného postavenia na trhu žalobcom, porušil podľa žalovaného pozitívny záväzok štátu, spočívajúci v dodržiavaní zásady ochrany hospodárskej súťaže, v dôsledku

ktorej skutočnosti zasiahol do legitímnych očakávaní žalovaného o postupe orgánu súdnej moci pri aplikácii práva v súdnom konaní a tým v rozpore s čl. 6 Dohovoru a s čl. 46 ods. 1 Ústavy SR odňal žalovanému materiálnu súdnu ochranu. Žalovaný súdu prvej inštancie v odvolaní ďalej vytkol, že úplne opomenul vo veci aplikovať § 3 ods. 1 Občianskeho zákonníka, pretože ak je obvyklá licenčná odmena výsledkom zneužitia dominantného postavenia na trhu zo strany žalobcu, tak potom ani nárok na vydanie bezdôvodného obohatenia, vychádzajúci z výšky obvyklej licenčnej odmeny nemôže požívať právnu ochranu, pretože čo do svojej výšky má pôvod v zákonom zakázanom konaní (zneužitie dominantného postavenia na relevantnom trhu je zakázané - § 8 ods. 3 zákona č. 136/2001 Z. z.). V nadväznosti na uvedené žalovaný v odvolaní uviedol, že za arbitrárne (svojvoľné) rozhodnutie súdu treba považovať aj také súdne rozhodnutie, keď všeobecný súd svoj právny záver neodôvodní zo všetkých zákonných hľadísk, ktoré v danej veci prichádzajú do úvahy (rozhodnutie NS SR sp. zn. 4Cdo/337/2015); pričom uvedené nastalo podľa žalovaného aj v tomto prípade. Žalovaný súdu prvej inštancie vytkol, že nesprávne právne i skutkovo naložil s jeho zásadnou argumentáciou, vyplývajúcou z právoplatných rozhodnutí Protimonopolného úradu. Zdôraznil, že trvá na tom, že jeho argumentácia o potrebe zohľadňovania obsadenosti ubytovacieho zariadenia je kľúčová, pretože práve nezohľadňovanie obsadenosti ubytovacieho zariadenia je jedným z prvkov zneužívania dominantného postavenia na trhu a neoprávneného navyšovania obvyklej licenčnej odmeny a tým aj výšky bezdôvodného obohatenia. Zároveň z obsahu rozhodnutí Protimonopolného úradu podľa žalovaného jednoznačne vyplýva (a to s poukazom na tam uvedenú judikatúru ESD), že k verejnému prenosu diel (a teda k prípadnému bezdôvodnému obohateniu) dochádza výlučne na tých izbách ubytovacieho zariadenia, na ktorých sú ubytovaní hostia. Na prázdnych izbách ubytovacieho zariadenia k použitiu diel nedochádza, a preto akékoľvek inkasovanie peňažných prostriedkov za použitie diel na izbách, na ktorých ale k použitiu diel nedošlo, je v rozpore s pravidlami poctivej hospodárskej súťaže, a preto ide o nedovolené konanie. Súd prvej inštancie nesprávne právne posúdil predpoklady vzniku bezdôvodného obohatenia a aj výšku nároku na vydanie bezdôvodného obohatenia, pričom v dôsledku uvedenej vady nesprávne vyhodnotil vykonané dôkazy, keď na základe vykonaných dôkazov dospel k takým záverom, ku ktorým by pri riadnom a logickom vyhodnotení obsahu vykonaných dôkazov objektívne nemohol dospieť.

2.2 Žalovaný súdu prvej inštancie v odvolaní ďalej vytkol nedostatočné odôvodnenie odvolaním napadnutého rozsudku, najmä pokiaľ ide o vyriešenie otázky existencie vecnej aktívnej vecnej legitímácie žalobcu. Uviedol, že arbitrárnosť odvolaním napadnutého rozsudku spočíva v tom, že súd prvej inštancie otázku vecnej aktívnej legitímácie žalobcu neposúdil cez prizmu všetkých zákonných hľadísk a zákonných ustanovení, ktoré boli pri jej vyriešení relevantne aplikovateľné. Súd prvej inštancie pri svojom rozhodovaní za a) nezohľadnil § 160 ods. 2 písm. a) Autorského zákona a súčasne nedal § 60 ods. 2 písm. c) Autorského zákona do vzájomnej súvislosti s § 175 ods. 1 písm. a) Autorského zákona. Správnu aplikáciu a interpretáciu celého relevantného okruhu právnych noriem (zohľadňujúc aj § 160 ods. 2 písm. a) Autorského zákona) nie je podľa žalovaného možné dospieť k inému právnomu názoru, než k tomu, že žalobca v spore sám bez ostatných organizácií kolektívnej správy nemá aktívnu vecnú legitímáciu. V uvedenej súvislosti žalovaný v odvolaní poukázal na to, že Najvyšší súd SR v uznesení sp. zn. 6Cdo/130/2019 zo dňa 28.04.2022 uviedol, že neskúmanie veci z právne významných hľadísk je porušením základného práva žalovanej strany na spravodlivý súdny proces. V uznesení sp. zn. 4Cdo/337/2015 zo dňa 26.04.2016 Najvyšší súd SR uviedol, že za arbitrárny, resp. nedostatočne odôvodnený treba považovať rozsudok všeobecného súdu aj vtedy, keď súd popri jednoznačnom právnom závere dospeje bez akéhokoľvek vysvetlenia či odôvodnenia k protichodnému právnomu záveru. Rovnako treba podľa žalovaného kvalifikovať situáciu, keď všeobecný súd svoj právny záver neodôvodní zo všetkých zákonných hľadísk, ktoré v danej veci prichádzajú do úvahy. K relevantnému poskytnutiu súdnej ochrany dôjde len vtedy, ak sa na zistený stav veci použije ústavne súladne interpretovaná, platná a účinná právna úprava (IV.ÚS. 77/02). V opačnom prípade dochádza k ústavne neakceptovateľnému zásahu do právnej istoty účastníkov právnych vzťahov, pretože právne závery, na ktorých sú rozhodnutia všeobecných súdov v takom prípade založené, výrazne nekorešponujú so skutkovými zisteniami, vrátane absencie skutkových zistení (§ IV.ÚS 562/2013). O arbitrárnosti (svojvôli) pri výklade a aplikácii zákonného predpisu všeobecným súdom možno podľa žalovaného uvažovať v tom prípade, ak by sa všeobecný súd natoľko odchyľil od znenia ustanovení príslušných právnych predpisov, že by zásadne poprel ich účel a význam (IV.ÚS 562/2013, I.ÚS 115/02, I.ÚS 12/05, I.ÚS 32/06). Súd prvej inštancie nesprávne právne posúdil otázku existencie aktívnej vecnej legitímácie žalobcu v spore, jeho sú jeho závery uvedené v odôvodnení rozsudku nesprávne a nepreskúmateľné. V uvedenej súvislosti žalovaný v odvolaní zdôraznil, že ust. § 175 ods. 1 písm. a) Autorského zákona je zákonným

ustanovením, ktoré konštituuje nerozlučnosť organizácií kolektívnej správy pri výkone správy, okrem iného aj pri použití diel verejným prenosom. Vychádzajúc z obsahu § 175 ods. 1 písm. a) Autorského zákona je podľa žalovaného zrejme, že zákonodarca uložil všetkým organizáciám kolektívnej správy povinnosť spravovať práva nositeľov práv v súvislosti s verejným prenosom spoločne (na základe dohody o spoločnej správe). Príjmom z výkonu kolektívnej správy sa na účely Autorského zákona rozumejú primerané licenčné odmeny, náhrady odmien a dodatočné odmeny nositeľov práv, vybrané organizáciou kolektívnej správy, vrátane príjmov z vydania bezdôvodného obohatenia a náhrady škody (§ 160 ods. 2 písm. c) Autorského zákona).

2.3 Pod výkon správy nositeľov majetkových práv zo strany organizácií kolektívnej správy patrí aj vymáhanie nároku na vydanie bezdôvodného obohatenia z dôvodu údajného neoprávneného verejného prenosu prostredníctvom technického zariadenia. Aj tento nárok môžu organizácie kolektívnej správy vymáhať výlučne spoločne, a to mimosúdne alebo na súd podanou žalobou. Žalobcami musia byť v takom prípade všetky organizácie kolektívnej správy, spoločne vykonávajúce správu podľa § 175 ods. 1 písm. a) Autorského zákona. Zákonodarca v § 175 ods. 1 Autorského zákona uložil organizáciám kolektívnej správy vzájomnú kontraktnú povinnosť, ktorej výsledkom je dohoda organizácií kolektívnej správy, sledujúca jediný účel - vykonávať správu práv v zákonom stanovenom okruhu spoločne (obligatórna spoločná správa). Obligatórna spoločná správa sa realizuje (organizácie kolektívnej správy sú povinné ju vykonávať) aj v prípadoch, ak dochádza k použitiu predmetov ochrany technickým prevedením predmetov ochrany alebo vo forme verejného prenosu. Z uvedeného vyplýva, že organizácie kolektívnej správy sú povinné spoločne (všetky súčasne) rokovať a uzatvárať licenčné zmluvy s používateľmi predmetov ochrany, pokiaľ ide o použitie týchto predmetov ochrany formou technického prevedenia alebo verejného prenosu a súčasne sú povinné spoločne (všetky súčasne) uplatňovať nároky nositeľov práv voči oprávneným používateľom (napr. licenčné odmeny) i voči neoprávneným používateľom (napr. bezdôvodné obohatenie). Na strane organizácií kolektívnej správy v takom prípade vzniká nerozlučné spoločenstvo a navyše zo zákona nútené spoločenstvo (§ 77 a § 78 CSP). V uvedenej súvislosti žalovaný v odvolaní súdu prvej inštancie vytkol, že pri ustáľovaní nesprávneho záveru o tom, že žalobca má v spore individuálnu aktívnu vecnú legitimitáciu, vychádzal zrejme zo všeobecnej premisy, že bezdôvodné obohatenie je ako peňažné plnenie deliteľným plnením, a preto nič nebráni žalobcovi, aby sa sám (individuálne), bez ostatných organizácií kolektívnej správy žalobou podanou voči žalovanému domáhal od žalovaného vydania bezdôvodného obohatenia. Vo vzťahu k tvrdenému predčasnému skutkovému a právnomu posúdeniu existencie meritórneho nároku žalovaný v odvolaní uviedol, že skutkové závery súdu prvej inštancie vyplynuli zo svojvoľného hodnotenia dôkazov, z nedostatočného dbania súdu prvej inštancie na skutočnosti, ktoré počas konania vyšli najavo o tom, že žalobca aj v roku 2018 zneužil dominantné postavenie na trhu a z nesprávneho právneho posúdenia prvkov verejného prenosu. Uviedol, že ak je hodnotenie dôkazov v rozpore so zákonným príkazom vyjadreným v § 191 ods. 1 CSP, dochádza k porušeniu práva na spravodlivý proces. Súd prvej inštancie dospel podľa žalovaného k nesprávnym skutkovým a k z nich vyplývajúcim nesprávnym právnym záverom, podľa ktorých sa žalovaný v žalovanom období dopúšťal neoprávneného používania diel formou verejného prenosu, a to tým, že hosťom ubytovaným v izbách svojho ubytovacieho zariadenia poskytol zvukovo-obrazové televízne prijímače vybavené signálom, čím sa na účet žalobcu údajne bezdôvodne obohatil práve v rozsahu 319,13 Eur. K uvedeným záverom súd prvej inštancie dospel napriek tomu, že žalobca relevantným spôsobom v konaní netvrdil a nepreukázal existenciu verejného prenosu (a teda zároveň nepreukázal neoprávnené použitie predmetov ochrany žalovaným) za žalované obdobie v rozsahu, ktorý by zodpovedal bezdôvodnému obohateniu práve v takej výške v akej si žalobca právo na vydanie bezdôvodného obohatenia uplatnil podanou žalobou (vo výške 319,13 Eur). V uvedenej súvislosti poukázal žalovaný v odvolaní na rozhodnutie Ústavného súdu ČR sp. zn. III.ÚS 3102/16 zo dňa 29.05.2019, kde Ústavný súd ČR uviedol, že povinnosť hradiť licenčné poplatky môže byť uložená len tým, ktorí objektívne do autorských práv zasahujú. Pripomenul, že predpoklady vzniku právneho vzťahu z bezdôvodného obohatenia preukazuje v súdnom konaní ten, kto sa vydania bezdôvodného obohatenia domáha. Zdôraznil, že je presvedčený, že žalobca si v konaní nesplnil svoju povinnosť relevantného tvrdenia a dôkaznú povinnosť predložením relevantných dôkazov, a to vo vzťahu ku skutočnostiam podstatným pre ustálenie záveru, že bezdôvodné obohatenie na strane žalovaného skutočne vzniklo a v akom rozsahu bezdôvodné obohatenie na strane žalovaného skutočne (nie hypoteticky) vzniklo. V uvedenej súvislosti žalovaný v odvolaní zdôraznil, že v dôsledku nesplnenia vyššie uvedených procesných povinností zo strany žalobcu, nemal povinnosť popierať procesne nedostatočné tvrdenia žalobcu. Zdôraznil, že nemôže byť na jeho ťarchu to, že žalobca, hoci mohol relevantné tvrdenia uviesť a rovnako mohol relevantné tvrdenia preukázať, tak

neurobil, a preto žalobca relevantným spôsobom nepreukázal žalobou uplatnený nárok na vydanie bezdôvodného obohatenia čo do základu, ani čo do výšky. Pre vznik bezdôvodného obohatenia je potrebné, aby zo strany používateľa diel (v tomto prípade žalovaného) došlo k neoprávnenému použitiu diel; v tomto prípade vo forme verejného prenosu. K neoprávnenému použitiu diela, a teda ku vzniku bezdôvodného obohatenia dôjde len v tom prípade, ak je dielo verejnosti (ubytovaným hosťom) sprístupňované. „Ak nie je v konaní preukázaná obsadenosť izieb, potom nie je daný skutkový základ na prijatie tvrdenia, že došlo k neoprávnenému použitiu diel - k prenosu, ktorého definičným znakom je existencia adresáta“. V uvedenej súvislosti žalovaný v odvolaní uviedol, že ESD vo veci sp. zn. C-325/14 vo vzťahu k pojmu „verejný prenos diela“ uviedol, že tento zahŕňa každú transmisiu chránených diel nezávisle od technických prostriedkov alebo technického postupu, ktoré boli pritom použité. Prenosom diel nie je každá transmisiu chránených diel; prenosom diel je len taká transmisiu chránených diel, pri ktorej dochádza k použitiu diel. K použitiu diel dochádza len v prípade, ak transmisiu diel má svojho na mieste samom prítomného adresáta. Tam, kde niet novej verejnosti, niet použitia transmittovaného diela, a preto niet verejného prenosu, a teda niet ani bezdôvodného obohatenia, pretože nie je preukázaný objektívne vzniknutý stav bezdôvodného obohatenia, ku ktorému došlo. Uvedené potvrdzuje podľa žalovaného aj rozhodovacia prax orgánov ochrany hospodárskej súťaže ČR a SR, ktorých rozhodnutia mal súd prvej inštancie pripojené v súdnom spise.

2.4 V nadväznosti na uvedené poukázal žalovaný v odvolaní na určité časti odôvodnenia právoplatného rozhodnutia Protimonopolného úradu SR č. 2022/DOZ/POK/2/12 zo dňa 23.02.2023, ako aj na rozhodnutie orgánov ochrany hospodárskej súťaže ČR sp. zn. UHOS-Rooo2/2020/HS a uviedol, že nevyhnutnými (esenciálnymi) a navyše kumulatívnymi prvkami verejného prenosu, tak ako to vykladá ESD, sú tieto nasledovné prvky: umiestnenie funkčného TV prijímača na izbe hotelového zariadenia, napojenie TV prijímača na televízny signál (prenášaný cez kábel, satelit alebo inak) umožňujúci vnímať vysielanie, existencia novej verejnosti - ubytovaní hostia na izbe ubytovacieho zariadenia. Vyššie zmienené tri prvky verejného prenosu diel musia byť za každých okolností splnené kumulatívne, inak nemožno hovoriť o verejnom prenose diel „Jednoducho povedané, ak niet na izbe ubytovaných hostí, nemôže na tejto izbe objektívne dochádzať k verejnému prenosu pre absenciu novej verejnosti, a teda zároveň nemožno hovoriť o neoprávnenom používaní diel“.

2.5 V uvedenej súvislosti poukázal žalovaný v odvolaní na závery NS ČR, prezentované v rozhodnutí sp. zn. 1As 36/2006 a uviedol, že ak nebola zo strany žalobcu relevantne preukázaná existencia použitia diel na všetkých izbách ubytovacieho zariadenia počas celého žalovaného obdobia, tak možno dospieť k jedinému záveru a síce, že žalobca nepreukázal, že nárok uplatňovaný žalobou práve v rozsahu 319,13 Eur je dôvodný. Zo žalobcom predložených a súdom prvej inštancie vykonaných dôkazov nemožno takýto záver podľa žalovaného žiadnym spôsobom vyvodíť. Samotná skutočnosť, že žalovaný má v ubytovacích zariadeniach TV prijímače, hoci aj funkčné a napojené na signál TV vysielania, ešte sama o s sebe nepostačuje na prijatie záveru o existencii verejného prenosu a o potrebe uzatvárania licenčnej zmluvy v rozsahu do používania diel na všetkých týchto prijímačoch. Počet TV prijímačov a ich napojenie na TV signál tvoria iba dva z troch predpokladov existencie verejného prenosu. Kde niet verejného prenosu, nemôže byť použitia diel, a teda ani bezdôvodného obohatenia. Rozsah bezdôvodného obohatenia je možné výlučne zistiť vykonaným dokazovaním, ktorého výsledky by jednoznačne preukázali obsadenosť izieb ubytovacieho zariadenia žalovaného v žalovanom období, a to práve aj s poukazom na závery rozhodovacej praxe ESD vo vzťahu k existencii verejného prenosu. V uvedenej súvislosti žalovaný súdu prvej inštancie v odvolaní vytkol, že odvolaním napadnutým rozsudkom priznal bez ďalšieho žalobcovi nárok na vydanie bezdôvodného obohatenia vo výške zodpovedajúcej obsadenosti všetkých izieb ubytovacieho zariadenia žalovaného, počas celého žalovaného obdobia, a to bez akejkoľvek opory vo vzťahu k súdom prvej inštancie vykonanému dokazovaniu a vo vzťahu ku skutočnej obsadenosti izieb ubytovacieho zariadenia žalovaného počas žalovaného obdobia (rok 2018). Súd prvej inštancie nechal teda podľa žalovaného pri rozhodovaní o žalobou uplatnenom nároku vôbec do úvahy tú skutočnosť, že obsadenosť ubytovacieho zariadenia nemusí byť konštantná, ale môže sa meniť. V jeden deň môže byť obsadených napr. 10 izieb ubytovacieho zariadenia, a teda len na týchto izbách ubytovacieho zariadenia dochádza k verejnému prenosu diel; na ostatných izbách ubytovacieho zariadenia, v ktorých hostia ubytovaní nie sú, k verejnému prenosu diel nedochádza, keďže v nich absentuje „nová verejnosť“. Na ďalší deň môže byť obsadenosť izieb ubytovacieho zariadenia iná, napr. 5 izieb, pričom je rozsah bezdôvodného obohatenia nepochybne iný v deň, keď k neoprávnenému použitiu diel verejným prenosom dochádza na 5-tich izbách ubytovacieho zariadenia a iný, keď k neoprávnenému použitiu diel verejným prenosom

dochádza na 10-tich izbách ubytovacieho zariadenia. V závere odvolania žalovaný poukázal na význam právoplatne skončeného správneho konania, vedeného na Protimonopolnom úrade, a to v tom zmysle, že súd prvej inštancie nedbal na ústavnú zásadu ochrany hospodárskej súťaže a neposúdil žalobcom v žalobe uplatnený nárok z hľadiska § 3 ods. 1 Občianskeho zákonníka. Zdôraznil, že Protimonopolný úrad SR v období od 19.12.2016 do 23.07.2020 v súlade s § 22 ods. 1 písm. b) zákona č. 136/2001 Z. z. o ochrane hospodárskej súťaže vykonával prešetrovanie a následne dňa 23.07.2020 voči žalobcovi LITA, autorská spoločnosť začal konanie ktoré prebiehalo pod č. SK 0011/OZDPaVD/2020, a to pre dôvodné podozrenie zo zneužívania dominantného postavenia na trhu žalobcom, okrem iného aj vo forme uplatňovania neprímeraných cenových praktík. Zdôraznil, že od začiatku súdneho konania tvrdil, že spôsob a rozsah uplatňovania nároku na vydanie bezdôvodného obohatenia zo strany žalobcu je jedným z druhov správania, ktorým žalobca zneužíva svoje dominantné postavenie na trhu. Žalobca pri uplatňovaní nárokov na vydanie bezdôvodného obohatenia nielenže vychádzal zo svojich sadzovníkových odmien, ktoré sú už sami o sebe natoľko vysoké, že sú neprímerané, ale v konaní ich prezentoval ako obvyklé a zároveň si nárok na vydanie bezdôvodného obohatenia uplatňoval bez zohľadňovania skutočnej obsadenosti ubytovacieho zariadenia. Ak žalobca používa v rámci svojej činnosti zakázané cenové praktiky, od ktorých odvodzuje žalobou uplatnené nároky, tak takéto konanie žalobcu nesmie požívať právnu ochranu. Nerešpektovaním výsledkov konania pred Protimonopolným úradom, ktorými výsledkami je súd podľa § 193 CSP viazaný, súd de facto a de iure sám rozhoduje o konaní žalobcu v hospodárskej súťaži, ktorá právomoc však patrí výlučne Protimonopolnému úradu. Súd prvej inštancie bol povinný premietnuť závery konania pred Protimonopolným úradom SR vzhľadom na § 193 CSP do svojho rozhodnutia; v opačnom prípade konal nad rámec svojej právomoci (v rozpore s § 3 CSP a v rozpore s čl. 2 ods. 2 Ústavy SR), pričom toto protiústavné konanie súdu prvej inštancie malo podľa žalovaného negatívny vplyv na jeho postavenie z hľadiska absencie jeho materiálnej súdnej ochrany. V uvedenej súvislosti žalovaný v odvolaní zdôraznil, že súd prvej inštancie neaplikoval relevantné právne normy a nezohľadnil zásadu ochrany poctivej hospodárskej súťaže, ktorá je neodmysliteľnou súčasťou ústavného poriadku SR. V závere odvolania žalovaný poukázal ešte na rozhodnutie Ústavného súdu SR sp. zn. I.ÚS 116/2023, na uznesenie NS SR sp. zn. 1Cdo/67/2023 zo dňa 25.10.2023, na rozsudok Krajského súdu v Bratislave sp. zn. 6Co/110/2022 zo dňa 24.04.2024 a navrhol, aby odvolací súd odvolaním napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie zrušil a vec vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

3. Žalobca vo vyjadrení k odvolaniu žalovaného prostredníctvom svojho právneho zástupcu uviedol, že nie je zrejmé, na základe akých úvah dospel žalovaný k záveru, že tým, že žalobca podanou žalobou neuplatnil aj nároky nositeľov práv zastupovaných inými organizáciami kolektívnej správy, resp., že iní nositelia práv si neuplatnili svoje nároky voči žalovanému v tom istom konaní, by mala absentovať vecná aktívna legitímácia žalobcu v spore. Zdôraznil, že si neuplatňuje nárok na vydanie bezdôvodného obohatenia za verejný prenos predmetov ochrany spravovaných inými organizáciami kolektívnej správy, ale len nárok na vydanie bezdôvodného obohatenia za použitie predmetov ochrany spravovaných žalobcom, preto mu nie je zrejmé, z akého dôvodu by mal preukazovať zastúpenie iných organizácií kolektívnej správy v zmysle dohody o spoločnej správe alebo žiadať ich účasť v tomto konaní. Uviedol, že v zmysle § 175 Autorského zákona (zákon č. 185/2015 Z. z.) uzatvoril s ostatnými organizáciami kolektívnej správy SR dohodu o spoločnej správe. V zmysle uvedenej dohody mal žalovaný možnosť vysporiadať si práva a povinnosti vyplývajúce z verejného prenosu uskutočňovaného v ním prevádzkovanom ubytovacom zariadení voči všetkým organizáciám kolektívnej správy, uzatvorením jednej zmluvy prostredníctvom ktorejkoľvek organizácie kolektívnej správy. Žalovaný túto možnosť nevyužil, pričom používal predmety ochrany spravované žalobcom neoprávnene, čím vznikol žalobcovi nárok na vydanie bezdôvodného obohatenia, ktorý nárok si žalobca môže uplatňovať a aj si ho uplatnil samostatne. Na úspešné uplatnenie tohto nároku nemá žiadny relevantný vplyv dohoda o spoločnej správe, ani to, že si voči žalovanému svoje nároky neuplatnili ostatní nositelia práv, ktorí nie sú vo vzťahu so žalobcom. Žalobca vo vyjadrení k odvolaniu žalovaného poukázal tiež na tú skutočnosť, že ani prípadné neuzatvorenie dohody o spoločnej správe, právna úprava nespája so žiadnymi následkami ani sankciami, ani to žiadnym spôsobom neoslabuje nárok žalobcu na vydanie bezdôvodného obohatenia vzniknutého na strane žalovaného z neoprávneného použitia diel spravovaných žalobcom. Nárok na vydanie bezdôvodného obohatenia je nárokom každého nositeľa práv, do ktorého práv sa neoprávnene zasiahlo. Daného nároku sa môže voči žalovanému domáhať aj každý jednotlivý nositeľ práv samostatne, alebo v zmysle § 63 ods. 2 písm. d) Autorského zákona si môže daný nárok vo svojom mene uplatniť organizácia kolektívnej správy, ktorou je aj žalobca. Je teda podľa žalobcu zrejmé, že pokiaľ žalovaný neoprávneným vykonávaním verejného prenosu diel zasiahol

do práv tisícov nositeľov práv (vrátane takých nositeľov práv, ktorým patria práva k druhovo odlišným predmetom ochrany), vo vzťahu k desiatkam tisícom samostatných predmetov ochrany, v žiadnom prípade nejde o nediálne práva, a teda nositelia práv si svoje nároky nie sú povinní uplatňovať spoločne, ani sa nevyžaduje účasť všetkých nositeľov práv na riadne uplatnenie svojich nárokov; nárok na vydanie bezdôvodného obohatenia je nárokom každého nositeľa práv, do ktorého práv sa neoprávnené zasiahlo. Daných nárokov sa môže voči žalovanému domáhať samostatne aj každý jednotlivý nositeľ práv alebo v zmysle § 63 ods. 2 písm. d) Autorského zákona si môže tento nárok uplatniť vo svojom mene aj organizácia kolektívnej správy, ktorou je aj žalobca. Je teda podľa žalobcu zrejmé, že pokiaľ žalovaný neoprávneným vykonávaním verejného prenosu diel zasiahol do práv tisícom nositeľov práv, vo vzťahu k desiatkam tisícom samostatných predmetov ochrany, a to dokonca aj do práv nositeľov práv, ktorým patria práva k druhovo odlišným predmetom ochrany, tak v žiadnom prípade nejde o nediálne práva, čo znamená, že nositelia týchto práv si, tak ako je vyššie uvedené, svoje nároky nie sú povinní uplatňovať spoločne, ani sa nevyžaduje účasť všetkých nositeľov práv (z celého sveta) na riadne uplatnenie svojich nárokov.

3.1 V uvedenej súvislosti žalobca vo vyjadrení k odvolaniu žalovaného uviedol, že aj zo znenia § 142 ods. 2 písm. e) Autorského zákona v znení účinnom od 01.01.2019 vyplýva, že zákonodarca predvídal možnosť samostatného výkonu kolektívnej správy organizáciou kolektívnej správy v rovnakom čase ako je uzatvorená dohoda o spoločnej správe, nakoľko zákonodarca výslovne predvídal existenciu samostatných sadzobníkov jednotlivých organizácií kolektívnej správy, o to viac takúto možnosť zákonodarca predvídal v čase pred zavedením povinnosti stanoviť jeden spoločný sadzobník odmien, čo samo o sebe predpokladá podľa žalobcu možnosť vykonávať kolektívnu správu práv nositeľov práv aj samostatne, popri existencii dohody o spoločnej správe. Z vyššie uvedeného podľa žalobcu vyplýva, že je to práve žalovaný, ktorý z vlastnej vôle nevyužil možnosť vyplývajúcu z dohody o spoločnej správe a nevysporiadal si práva a povinnosti voči všetkým organizáciám kolektívnej správy. Žalovaný nevyužil ani možnosť uzatvorenia rozšírenej hromadnej licenčnej zmluvy priamo so žalobcom, a teda nevysporiadal si práva a povinnosti vyplývajúce z použitia predmetov ochrany spravovaných žalobcom; tieto používal neoprávnené, v dôsledku čoho má žalobca voči žalovanému nárok na vydanie bezdôvodného obohatenia, nárok na vydanie ktorého si môže žalobca uplatniť sám vo vlastnom mene bez potreby toho, aby musel uplatniť aj práva iných subjektov alebo vyžadovať ich účasť v tomto spore. Správnosť tejto argumentácie vyplýva podľa žalobcu aj z ustálenej rozhodovacej praxe v skutkovo a právne obdobných veciach. V uvedenej súvislosti poukázal žalobca vo vyjadrení k odvolaniu žalovaného na rozsudok Najvyššieho súdu SR sp. zn. 1Cdo 259/2021 zo dňa 28.02.2023, vydaný v skutkovo a právne obdobnej veci, v odseku 22. odôvodnenia ktorého najvyšší súd uviedol, že „povaha nároku na vydanie bezdôvodného obohatenia súvisiaca s právom individuálnych autorov na poskytnutie odmeny, ktorá nebola v zmysle zákona uhradená, nijako nezakladá existenciu núteného procesného spoločenstva. Nárok na vydanie bezdôvodného obohatenia vyplýva z Autorského zákona, nezakladá žiadne také hmotnoprávne postavenie autorov, či organizácii kolektívnych správ zastupujúcich autorov vo vzájomnom pomere medzi autormi alebo medzi organizáciami kolektívnej správy, ktoré by zakladalo nemožnosť samostatného uplatňovania nárokov. Zo svojej povahy ide o nárok deliteľný a pokiaľ nie je preukázaný opak, správu majetkového práva autorov vykonáva organizácia kolektívnej správy príslušná podľa druhu chráneného autorského práva, ktorá je oprávnená tento nárok samostatne vymáhať“. Právna úprava dohody o spoločnej správe v zmysle § 175 Autorského zákona neobmedzuje žalobcu ako organizáciu kolektívnej správy v tom, aby popri existencii spoločnej dohody vykonával aj kolektívnu správu samostatne vo svojom mene. Existencia dohody o spoločnej správe má uľahčiť vyjednávaciu pozíciu subjektov povinných z ochrany autorských práv, nezakladá však pre oprávnené osoby nútené spoločenstvo pri uplatňovaní nárokov na vydanie bezdôvodného obohatenia za porušenie autorských práv. V tomto smere je teda odvolanie žalovaného zjavne nedôvodné, pričom súd prvej inštancie postupoval a rozhodol správne, keď ustálil, že žalobca v tomto konaní disponuje aktívnou vecnou legitímáciou a nárok žalobcu je plne dôvodný.

3.2 Vo vzťahu k argumentácii žalovaného, že žalobca zneužíva svoje dominantné postavenie na trhu a že svoje práva vykonáva v rozpore s dobrými mravmi, žalobca vo vyjadrení k odvolaniu žalovaného uviedol, že nepopiera, že bolo voči nemu vedené konanie pred Protimonopolným úradom SR (ďalej aj len „PMÚ SR“) a že v predmetnom konaní bolo vydané rozhodnutie o uložení pokuty žalobcovi. S uvedeným rozhodnutím PMÚ SR sa však nestotožňuje a podal voči nemu správnu žalobu. V uvedenej súvislosti žalobca opätovne vo vyjadrení k odvolaniu žalovaného zdôraznil, že predmetom tohto súdneho konania je nárok na vydanie bezdôvodného obohatenia, ktorý mu vznikol v dôsledku vedomého a úmyselného

protiprávneho konania žalovaného, ktorý neoprávnene používal predmety ochrany v správe žalobcu. Z toho titulu mu (žalobcovi) teda v zmysle § 58 ods. 1 písm. i) a § 63 ods. 2 písm. d) Autorského zákona v spojení s § 48a a § 442a ods. 2 Občianskeho zákonníka vznikol nárok na vydanie bezdôvodného obohatenia najmenej vo výške zvyčajne licenčnej odmeny. Súd prvej inštancie preto v tomto konaní musel skúmať aká bola v čase neoprávneného zásahu do práv žalobcu zo strany žalovaného zvyčajná licenčná odmena za udelenie licencie na použitie predmetov ochrany v správe žalobcu. Žalobca v tomto smere preukázal, že iní prevádzkovatelia ubytovacích zariadení, ktorí boli oprávnenými používateľmi predmetov ochrany v správe žalobcu, uzatvárali so žalobcom v relevantnom období licenčné zmluvy s rovnakou licenčnou odmenou, ktorej výška zodpovedala licenčným odmenám určeným v sadzobníku žalobcu. Zdôraznil, že uvedenú skutočnosť preukázal predložením 747-tich rozšírených hromadných licenčných zmlúv, kedy pri všetkých týchto zmluvách bola licenčná odmena dohodnutá rovnakým spôsobom, z čoho podľa žalobcu vyplýva, že daná licenčná odmena bola zvyčajnou (obvyklou) licenčnou odmenou. Predložené zmluvy sú dvojstrannými právnymi úkonmi, pri ktorých používatelia z vlastnej vážnej a slobodnej vôle súhlasili s licenčnými odmenami navrhnutými žalobcom. Pokiaľ používatelia nesúhlasili s návrhom uvedených zmlúv podaným zo strany žalobcu, mali možnosť podať žalobu o určenie obsahu licenčnej zmluvy v zmysle § 165 ods. 8 Autorského zákona. Je teda podľa žalobcu zrejmé, že používatelia považovali dané licenčné odmeny za primerané, oprávnené a opodstatnené. Žiadna so žalobcom uzatvorených licenčných zmlúv nebola zo strany používateľov, ani zo strany žiadnych iných (tretích) osôb nikdy žiadnym spôsobom napadnutá, pričom všetky tieto zmluvy sú v plnom rozsahu platnými právnymi úkonmi. Z uvedeného podľa žalobcu vyplýva, že licenčné odmeny, tak ako boli stanovené v relevantnom období v predložených licenčných zmluvách, sú zvyčajnými licenčnými odmenami, nakoľko za zvyčajné licenčné odmeny možno považovať len také licenčné odmeny, za aké boli v relevantnom období skutočne udeľované licencie používateľom predmetov ochrany. Súdu v tomto konaní teda podľa žalobcu prislúcha zisťovať výšku zvyčajnej licenčnej odmeny, pričom nemá právomoc v tomto konaní meniť alebo moderovať jej výšku, a teda ani obmedzovať alebo moderovať nárok žalobcu na vydanie bezdôvodného obohatenia. Zdôraznil, že výsledkom konania vedeného pred PMÚ SR v žiadnom prípade nie je a ani nemôže byť výpočet, či určenie zvyčajnej licenčnej odmeny, ani výpočet a určenie primeranej licenčnej odmeny, ale len rozhodnutie o tom, či sa žalobca dopustil správneho deliktu, nakoľko PMÚ SR vo svojom rozhodnutí nemôže určiť, aké licenčné odmeny sú primerané alebo zvyčajné, pretože nie je cenovým orgánom, ktorý by bol oprávnený stanovovať ceny tovarov a služieb. Akýkoľvek výsledok správneho konania vedeného pred PMÚ SR nemá a nemôže mať žiadnu relevanciu pre toto súdne konanie, ktorého predmetom je vydanie bezdôvodného obohatenia, ktorého výška sa odvíja od zvyčajnej licenčnej odmeny. Uvedenú argumentáciu potvrdil vo svojej rozhodovacej činnosti - v uznesení zo dňa 20.07.2022, sp. zn. 4Cdo 187/2021 (vydanom v skutkovo a právne obdobnej veci) Najvyšší súd SR, ktorý v odôvodnení predmetného uznesenia (v odsekoch 13.1 a 13.2) uviedol: „K tomu dovolací súd uvádza, že začatie správneho konania pred Protimonopolným úradom Slovenskej republiky automaticky neznamená, že tvrdenia žalovaného sú dôvodné, ani že žalobca zneužil dominantné postavenie na trhu a dopustil sa správneho deliktu, nakoľko samotné začatie správneho konania nemôže tieto skutočnosti prejudikovať. Výsledkom správneho konania môže byť buď zastavenie správneho konania vedeného pred Protimonopolným úradom Slovenskej republiky po tom, ako žalobca riadne objasní dôvodnosť výšky licenčných odmien alebo Protimonopolný úrad SR rozhodne o tom, že žalobca sa dopustil správneho deliktu, a v takom prípade Protimonopolný úrad Slovenskej republiky rozhodne o uložení prípadnej pokuty“. Licenčné odmeny tak, ako vyplývajú v relevantnom období z predložených licenčných zmlúv, sú zvyčajnými licenčnými odmenami, nakoľko za zvyčajné licenčné odmeny možno považovať len také licenčné odmeny, za aké boli v relevantnom období skutočne udeľované licencie používateľom predmetov ochrany. V uvedenej súvislosti žalobca vo vyjadrení k odvolaniu žalovaného uviedol, že nakoľko Protimonopolný úrad SR nie je cenovým orgánom, ktorý určí aké licenčné odmeny sú primerané alebo zvyčajné, výsledkom konania pred Protimonopolným úradom Slovenskej republiky bude len rozhodnutie o tom, či sa žalobca dopustil správneho deliktu, a teda výsledok správneho konania nemá žiadnu relevanciu pre toto súdne konanie. Na uvedenom základe možno podľa žalobcu konštatovať, že neprerúšením konania do rozhodnutia vo veci možného zneužívania dominantného postavenia podľa § 8 Zákona o ochrane hospodárskej súťaže, sa odvolací súd s predmetnou kľúčovou otázkou, tvoriacou jeden zo základov pre jeho rozhodnutie nevysporiadal arbitrárne. Okrem vyššie citovaného uznesenia NS SR poukázal žalobca vo vyjadrení k odvolaniu žalovaného aj na rozsudok Najvyššieho súdu SR sp. zn. 1Cdo 259/2021 zo dňa 28.02.2023, vydaný tiež v skutkovo a právne obdobnej veci, a to po vydaní predmetného rozhodnutia PMÚ SR, v odôvodnení ktorého (konkrétne v odseku 10.1 odôvodnenia) najvyšší súd uvádza, že „licenčné odmeny, tak ako vyplývajú v relevantnom období z predložených licenčných zmlúv

sú zvyčajnými licenčnými odmenami, nakoľko za zvyčajné licenčné odmeny možno považovať len také licenčné odmeny, za aké boli v relevantnom období skutočne udeľované licencie používateľom predmetov ochrany“. Žalobca poukázal tiež na rozhodnutie Krajského súdu v Banskej Bystrici, vydané po vydaní predmetného rozhodnutia Protimonopolného úradu SR, vo veci sp. zn. 14Co/7/2022 zo dňa 22.03.2022, ďalej na rozhodnutie Krajského súdu v Bratislave sp. zn. 4Co/167/2019 zo dňa 30.03.2022 a uviedol, že trvá na tom, že posúdenie otázky, aká bola v roku 2018 zvyčajná licenčná odmena za používanie diel literárnych, dramatických, hudobno-dramatických, choreografických, audiovizuálnych, fotografických diel, diel výtvarného umenia, architektonických diel a diel úžitkového umenia formou verejného prenosu, teda rozhodujúcej otázky pre rozhodnutie vo veci samej, nie je závislé od rozhodnutia o tom, či došlo alebo nedošlo zo strany žalobcu k zneužitiu dominantného postavenia na trhu, a teda rozhodnutie súdu prvej inštancie nebolo závislé od výsledku predmetného konania vedeného na PMÚ SR.

3.3 Žalobca vo vyjadrení k odvolaniu žalovaného zaujal tiež stanovisko k § 3 ods. 1 Občianskeho zákonníka, pričom uviedol, že toto ustanovenie je aplikovateľné iba vo výnimočných a riadne odôvodnených prípadoch, nejde teda o takú všeobecne aplikovateľnú právnu normu, ktorá by priamo z dobrých mravov vytvárala práva a povinnosti subjektov právnych vzťahov. Dobré mravy samé osebe nemožno považovať za právnu normu, súd sa má riadiť písaným právom, teda právnymi predpismi a len vo výnimočných situáciách môže použiť inštitút § 3 ods. 1 Občianskeho zákonníka. „Výklad žalovaného, na základe ktorého by sa pri zistení akéhokoľvek porušenia akejkoľvek právnej povinnosti mala odmietnuť právna ochrana existujúceho a preukázaného právneho nároku žalobcu, vzniknutého úmyselným bezdôvodným obohatením sa žalovaného, je neprípustným rozširovaním aplikácie § 3 ods. 1 Občianskeho zákonníka ako výnimočného prostriedku korigujúceho prípadné tvrdom práva. V žiadnom prípade teda nemožno podľa žalobcu prijať záver, že pokiaľ by aj žalobca naozaj spáchal správny delikt, tak jeho nároku ako takému nemožno podľa § 3 ods. 1 Občianskeho zákonníka priznať žiadnu právnu ochranu a žalobu je treba zamietnuť (tak ako to žiada žalovaný) a naopak je treba poskytnúť právnu ochranu žalovanému, ktorý sa vedome bezdôvodne obohatil na úkor žalobcu, pretože práve takýmto postupom by bola protiprávnemu konaniu žalovaného cez prizmu dobrých mravov poskytnutá ochrana, čo je v zjavnom rozpore s podstatou inštitútu dobrých mravov upraveného § 3 ods. 1 Občianskeho zákonníka. „Je zjavné, že práve žalovaný dlhodobo hrubým spôsobom porušuje dobré mravy, vedome a úmyselne dlhodobo poškodzuje práva žalobcu a ním zastupovaných nositeľov práv. Postup žalovaného teda zjavne smeruje k tomu, aby jeho protiprávne konanie nebolo postihované a aby mohol bez akýchkoľvek následkov neoprávnene používať diela ich autorov“.

3.4 V nadväznosti na uvedené žalobca vo vyjadrení k odvolaniu žalovaného uviedol, že pokiaľ teda PMÚ SR ukončil správne konanie rozhodnutím, v ktorom konštatoval spáchanie správneho deliktu zo strany žalobcu a táto skutočnosť by mala oslabovať nárok žalobcu uplatňovaný v tomto konaní, tak podľa názoru žalobcu, žalobca má nesporne voči žalovanému nárok na vydanie bezdôvodného obohatenia, a to aj vo výške presahujúcej výšku zvyčajnej licenčnej odmeny, pretože potreba zvýšenej ochrany autorských práv a zavedenie účinných sankcií pri ich porušení vyplýva aj zo Smernice Európskeho parlamentu a Rady č. 2001/29/ES z 22. mája 2001 o zosúladiení niektorých aspektov autorských práv a s nimi súvisiacich práv v informačnej spoločnosti (ďalej len „Smernica“), ktorej obsah, zmysel a účel je súd povinný rešpektovať a napĺňať aj v tomto konaní pri posudzovaní nároku žalobcu a protiprávneho konania žalovaného. Vychádzajúc z inštitútu kolektívnej správy a ustálenej judikatúry, je pre vznik nároku organizácie kolektívnej správy na vydanie bezdôvodného obohatenia potrebné preukázať povinnosť používateľa autorských diel mať uzatvorenú hromadnú alebo rozšírenú hromadnú licenčnú zmluvu, pričom je postačujúce, keď organizácia kolektívnej správy preukáže aspoň druhoakých nositeľov práv zastupuje a že dochádza alebo aspoň s pravdepodobnosťou hraničiacou s istotou dochádzalo k neoprávnenému použitiu diel autorov, zastupovaných danou organizáciou kolektívnej správy. V uvedenej súvislosti žalobca vo vyjadrení k odvolaniu žalovaného zdôraznil, že v konaní riadne preukázal svoju aktívnu vecnú legitimitáciu. Vo vzťahu k tvrdeniu žalovaného, že nevyhnutnými (esenciálnymi) a navyše kumulatívnymi prvkami verejného prenosu, tak ako ho vykladá Súdny dvor EÚ, sú umiestnenie funkčného TV prijímača na izbu hotelového zariadenia, napojenie TV prijímača na televízny signál umožňujúci vnímať vysielanie a existencia novej verejnosti – t. j. ubytovanie hostí na izbu s funkčným TV prijímačom a že žalobcovi sa nepodarilo preukázať tzv. novú verejnosť tak, aby preukázal svoj nárok na vydanie bezdôvodného obohatenia, žalobca vo vyjadrení k odvolaniu žalovaného poukázal na rozsudok Súdného dvora EÚ zo dňa 7. decembra 2006 vo veci Sociedad General de Autores y Editores De Espana (SGAE) c/a Rafael Hoteles SA, sp. zn. C-306/05, na

rozsudok Súdneho dvora EÚ zo dňa 12. marca 2012 vo veci Phonographic Performance (Ireland) limited proti Írsku, sp.zn. C-162/10 a na uznesenie Súdneho dvora EÚ C-136/09 z 18. marca 2010 vo veci Organismos Sillogikis Diacheirisis Theatrikon kai Optikoakoustikon Ergon c/a Divani Akropolis Anonimi Xenocheki kai Touristiki Etairai a uviedol, že sa v konaní domáha vydania bezdôvodného obohatenia z toho titulu, že žalovaný realizoval vo svojom zariadení verejný prenos technickými prostriedkami bez získania predchádzajúceho súhlasu nositeľov práv, teda licencie, čím zasiahol neoprávnene do autorských práv, pričom výška bezdôvodného obohatenia sa odvíja od licenčnej odmeny, ktorá bola v rozhodnom období zvyčajná za získanie danej licencie a ktorú by za získanie danej licencie žalovaný zaplatil, keby používal predmety ochrany v správe žalobcu oprávnene. Pre určenie výšky bezdôvodného obohatenia v kontexte aplikovateľnej právnej úpravy je tak irelevantné preukázať konkrétnu mieru obsadenosti ubytovacieho zariadenia. Relevantné je podľa žalobcu preukázať, že na legálne uskutočňovanie verejného prenosu mal žalovaný uzatvorenú rozšírenú hromadnú licenčnú zmluvu, že žalovaný takúto zmluvu neuzatvoril a že používal predmety ochrany spravované žalobcom neoprávnene, čo žalobca preukázal. Následne je relevantné preukázať aká bola zvyčajná licenčná odmena, teda odmena za akú by žalovaný pri legálnom vykonávaní verejného prenosu v rozhodnom období získal predchádzajúci súhlas nositeľov práv na použitie predmetov ochrany verejným prenosom. Žalobca zdôraznil, že riadne preukázal výšku zvyčajnej licenčnej odmeny, preto riadne preukázal nárok na vydanie bezdôvodného obohatenia čo do dôvodu a aj čo do výšky. V nadväznosti na uvedené žalobca vo vyjadrení k odvolaniu žalovaného uviedol, že pre posúdenie jeho nároku, uplatneného v tomto konaní je potrebné skúmať zvyčajnú licenčnú odmenu, za akú v boli v rozhodnom období skutočne udeľované licencie iným používateľom autorských diel ako autorom a za akú používateľa autorských diel získali licenciu na základe zmlúv, ktoré žalobca ako dôkaz doložil do spisu, z ktorých zmlúv vyplýva výška zvyčajnej licenčnej odmeny, pričom je podľa žalobcu nesporné, že obsadenosť ubytovacieho zariadenia nebola kritériom, ktoré bolo vo zvyčajnej licenčnej odmene zohľadňované, a teda obsadenosť ubytovacieho zariadenia nebolo v rozhodnom období zvyčajné pri určovaní výšky licenčnej odmeny zohľadňovať. Nakoľko žalovaný má povinnosť vydať žalobcovi bezdôvodné obohatenie najmenej vo výške zvyčajnej licenčnej odmeny, mal povinnosť zaplatiť žalobcovi minimálne takú sumu, ako by bol povinný zaplatiť keby verejný prenos uskutočňoval legálne, a teda bez ohľadu na konkrétnu mieru obsadenosti ubytovacieho zariadenia. Zdôraznil, že licencia vo svojej podstate znamená udelenie práva na používanie predmetov ochrany. Licenčnou zmluvou vo všeobecnosti udeľuje autor používateľovi súhlas používať jeho dielo. Žalobca ako organizácia kolektívnej správy udeľuje rozšírenou hromadnou licenčnou zmluvou používateľom licenciu, t. j. právo do budúcnosti používať predmety ochrany, ktoré kolektívne spravuje. V akom rozsahu používateľ nakoniec po získaní licencie reálne využíva právo používať predmety ochrany na dohodnutý účel, t. j. v danom prípade v akom konkrétnom rozsahu používateľ uskutočňoval verejný prenos, je pre splnenie povinnosti žalovaného mať pred začatím poskytovania verejného prenosu uzatvorenú licenčnú zmluvu nepodstatné. Je na používateľovi, do akej miery toto právo využíva, pričom žalobca nekontroluje využívanie tohto práva používateľom. Je to obdoba licencie napr. na počítačový program, kedy používateľ za licenčnú odmenu získa súhlas používať dielo - počítačový program a s týmto dielom môže dohodnutým spôsobom nakladať, pričom nie je relevantné, v akom konkrétnom rozsahu dielo využíva. Podstatou licencie je právo používať predmet ochrany a nie povinnosť používať predmet ochrany. Licenčná odmena je odmena za získanie práva používať predmet ochrany a nie za reálne používanie predmetu ochrany, čiže odmena za získanie práva používať predmet ochrany a nie odmena za reálne používanie predmetu ochrany. V zmysle uvedeného je podľa žalobcu zrejmé, že žalobca riadne tvrdil a preukázal existenciu novej verejnosti v ubytovacom zariadení žalovaného, ktorú skutočnosť žalovaný v priebehu celého konania pred súdom prvej inštancie procesne účinne nepoprel, pričom však pre úspešné uplatnenie nároku na vydanie bezdôvodného obohatenia v žalobou uplatnenej výške nie je potrebné preukázať konkrétnu mieru obsadenosti ubytovacieho zariadenia. V závere vyjadrenia k odvolaniu žalovaného žalobca uviedol, že pokiaľ sa domáha vydania bezdôvodného obohatenia vo výške zvyčajnej licenčnej odmeny, za akú v danom čase a za dané obdobie získavali licenciu na použitie predmetov ochrany iní používatelia, tak svoj nárok riadne podľa Autorského zákona preukázal čo do dôvodu i výšky. Navrhoval, aby odvolací súd odvolaním napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie potvrdil a priznal mu náhradu trov odvolacieho konania.

4. Krajský súd ako súd odvolací (§ 34 ods. 1 CSP) prejednal odvolanie žalovaného v rozsahu a z dôvodov daných ust. § 379 a ust. § 380 CSP, bez nariadenia pojednávania podľa ust. § 385 ods. 1 CSP a odvolaním napadnutý rozsudok okresného súdu podľa ust. § 387 ods. 1 a 2 CSP ako vecne správny potvrdil.

5. Predmetom odvolacieho konania je preskúmanie správnosti záverov súdu prvej inštancie z hľadiska odvolacích dôvodov uplatnených žalovaným v odvolaní v zmysle ust. § 365 ods. 1 písm. b), d), f) a h) CSP.

6. Podľa § 58 ods. 1 písm. i) Autorského zákona, autor, do ktorého práva sa neoprávnene zasiahlo alebo ktorého právu hrozí neoprávnený zásah, môže sa domáhať najmä vydania bezdôvodného obohatenia.

7. Podľa § 63 ods. 2 písm. d) Autorského zákona, nárokov podľa § 58 ods. 1 písm. b) až i) sa môže domáhať vo svojom mene a na účet autora aj organizácia kolektívnej správy.

8. Podľa § 458a Občianskeho zákonníka, ak pri porušení alebo ohrození práva duševného vlastníctva nemožno určiť bezdôvodné obohatenie sa inak, na určenie peňažnej náhrady sa použije primerane ust. § 442a ods. 2.

9. Podľa § 442a ods. 2 Občianskeho zákonníka, pri porušení alebo ohrození práva duševného vlastníctva, ktoré môže byť predmetom licenčnej zmluvy, výška náhrady škody, ak ju nemožno určiť inak, určí sa najmenej vo výške odmeny, ktorá by za získanie takej licencie bola zvyčajná v čase neoprávneného zásahu do tohto práva; to sa primerane vzťahuje aj na práva duševného vlastníctva, ktoré môžu byť predmetom prevodu.

10. Z obsahu odvolania žalovaného vyplýva, že žalovaný v odvolaní namietal: a) nedostatok aktívnej vecnej legitímácie na strane žalobcu, pričom argumentoval tým, že súd prvej inštancie nesprávne posúdil otázku (ne) existencie aktívnej vecnej legitímácie žalobcu, keďže žalobou uplatneného nároku na vydanie bezdôvodného obohatenia sa mohli podľa žalovaného domáhať len všetky organizácie kolektívnej správy (SOZA, LITA, SLOVGRAM, SAPA a OZIS) spoločne, ako zo zákona nútené a súčasne nerozlučné spoločenstvo (§ 77 a 78 CSP, b) výšku žalobcom uplatneného a súdom prvej inštancie žalobcovi priznaného bezdôvodného obohatenia, na vydanie ktorého vo forme zaplatenia žalovanej sumy zaviazal súd prvej inštancie žalovaného, pričom žalovaný v odvolaní argumentoval tým, že súd prvej inštancie nezohľadnil skutočnosť, že Protimonopolný úrad SR vydal v správnom konaní rozhodnutie o tom, že (aj) v roku 2018 (teda v rozhodnom období) žalobca zneužil dominantné postavenie na trhu vo forme uplatňovania neprímeraných licenčných odmien („ktoré v tomto konaní prezentoval ako obvyklé“), ktoré rozhodnutie bolo v rozkladovom konaní potvrdené Radou Protimonopolného úradu, pričom jednou z príčin neprímeranosti obvyklej licenčnej odmeny bola práve skutočnosť, že žalobca pri uzatváraní licenčných zmlúv a ani v sadzovníku nezohľadňoval obsadenosť izieb bytovacích zariadení.

11. Po prejednaní odvolania žalovaného dospel odvolací súd k záveru, že odvolanie žalovaného nie je dôvodné. Odvolací súd sa v zmysle ust. § 387 ods. 2 CSP v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením odvolaním napadnutého rozhodnutia súdu prvej inštancie a na zdôraznenie správnosti jeho rozhodnutia uvádza:

12. Pokiaľ žalovaný v odvolaní namietal nedostatok vecnej aktívnej legitímácie na strane žalobcu, odvolací súd poukazuje na rozhodnutie NS SR sp. zn. 1Cdo/259/2021 zo dňa 28. 02. 2023, v odseku 22. odôvodnenia ktorého najvyšší súd uviedol, že „povaha nároku na vydanie bezdôvodného obohatenia súvisiaca s právom individuálnych autorov na poskytnutie odmeny, ktorá nebola v zmysle zákona uhradená, nijako nezakladá existenciu núteného procesného spoločenstva. Nárok na vydanie bezdôvodného obohatenia vyplývajúci z Autorského zákona nezakladá žiadne také hmotnoprávne postavenie autorov, či organizácií kolektívnych správ zastupujúcich autorov vo vzájomnom pomere medzi autormi alebo medzi organizáciami kolektívnej správy, ktoré by zakladalo nemožnosť samostatného uplatňovania nárokov. Zo svojej povahy ide o nárok deliteľný, a pokiaľ nie je preukázaný opak, správu majetkových práv autorov vykonáva organizácia kolektívnej správy príslušná podľa druhu chráneného autorského práva, ktorá je oprávnená tento nárok samostatne vymáhať. Právna úprava dohody o spoločnej správe v zmysle § 175 Autorského zákona neobmedzuje žalobcu ako organizáciu kolektívnej správy v tom, aby popri existencii spoločnej dohody vykonával aj kolektívnu správu samostatne vo vlastnom mene. Existencia dohody o spoločnej správe má uľahčiť vyjednávaciu pozíciu subjektov povinných z ochrany autorských práv, nezakladá však pre oprávnené osoby nútené spoločenstvo pri uplatňovaní nárokov na vydanie bezdôvodného obohatenia za porušenie autorských

práv“. Z uvedeného je zrejmé, že súdom prvej inštancie prijatý záver, týkajúci sa vecnej aktívnej legitímácie na strane žalobcu je súladný s rozhodovacou praxou NS SR ako jednej z najvyšších súdnych autorít, preto rozhodnutiu súdu prvej inštancie v súvislosti so záverom o danosti aktívnej vecnej legitímácie žalobcu, nemožno vytknúť žiadne pochybenie.

13. Rovnako súladný s rozhodovacou praxou najvyšších súdnych autorít je aj záver súdu prvej inštancie o tom, že žalobca preukázal žalobou uplatnený nárok na vydanie bezdôvodného obohatenia tak čo do základu ako aj čo do výšky (319,13 Eur), pri stanovení výšky ktorého žalobca vychádzal podľa obsahu žaloby z výšky obvyklej licenčnej odmeny, za ktorú by v rozhodnom období boli poskytované licencie iným používateľom, keď NS SR v uznesení sp. zn. 4Cdo/187/2021 zo dňa 20. 07. 2022 uviedol, že „výsledok správneho konania pred Protimonopolným úradom Slovenskej republiky nemôže mať žiadnu relevanciu pre predmetné súdne konanie (konanie o vydanie bezdôvodného obohatenia, na ktoré vznikol žalobcovi nárok v dôsledku vedomého a úmyselného protiprávneho konania žalovaného, ktorý neoprávnenne používal predmety ochrany v správe žalobcu). Rozhodnutie súdu v prejednávanej veci nezávisí od otázky, ktorá na základe podnetu žalovaného bola predmetom konania na Protimonopolnom úrade Slovenskej republiky, a to či zo strany žalobcu došlo k zneužívaniu dominantného postavenia pri vydaní jeho sadzobníka. Pre posúdenie dôvodnosti žalobcom uplatneného nároku je rozhodujúce zistenie výšky obvyklej licenčnej odmeny, t. j. odmeny za akú v rozhodnom období boli poskytované licencie iným používateľom, a preto pokiaľ licenčná odmena vo výške podľa sadzobníka žalobcu bola dohodnutá s inými používateľmi pri uzatváraní hromadných licenčných zmlúv, na ktoré žalobca poukazuje, možno túto výšku odmien považovať za obvyklú a za pre rozhodnutie vo veci rozhodujúcu“. Z citovaného rozhodnutia NS SR vyplýva, že neobstojí odvolacia argumentácia žalovaného, v rámci ktorej žalovaný kládol dôraz na predmetné rozhodnutie Protimonopolného úradu SR (v tom zmysle, že súd prvej inštancie mal brať závery z neho vyplývajúce pri rozhodovaní o žalobou uplatnenom nároku na zreteľ) a na v ňom obsiahnutú argumentáciu, týkajúcu sa okrem iného aj obsadenosti izieb hotelového zariadenia, v ktorých sú umiestnené zvukovoobrazové prijímače, prostredníctvom ktorých poskytuje hotelové zariadenie prenos signálu, pretože „pre posúdenie dôvodnosti žalobou uplatneného nároku je rozhodujúca výška obvyklej licenčnej odmeny“, ktorú súd v tomto konaní nie je oprávnený moderovať a nejakým spôsobom upravovať; úlohou súdu v konaní o vydanie bezdôvodného obohatenia je z predložených dôkazov zistiť výšku obvyklej licenčnej odmeny, v súlade s čím súd prvej inštancie bez akýchkoľvek pochybností postupoval. Z uvedeného je zrejmé, že súd prvej inštancie ani v tejto otázke tvoriacej obsah odvolacích námietok žalovaného nepostupoval svojvoľne či arbitrárne, ale vychádzal z rozhodovacej praxe NS SR ako jednej z najvyšších súdnych autorít, preto nemožno vyhodnotiť (posúdiť) rozhodnutie súdu prvej inštancie ani v časti týkajúcej sa základu a výšky žalobcovi priznaného nároku na vydanie bezdôvodného obohatenia v žalovanej sume, ako vecne nesprávne.

14. Na základe uvedených skutočností odvolací súd odvolaním napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie, tak ako je vyššie uvedené, podľa ust. § 387 ods. 1 a 2 CSP ako vecne správny potvrdil.

15. O trovách odvolacieho konania odvolací súd rozhodol podľa ust. § 396 ods. 1 CSP v spojení s ust. § 255 ods. 1 CSP tak, že zaviazal žalovaného, aby v lehote 3 dní od právoplatnosti rozsudku zaplatil žalobcovi náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 %, o výške ktorej náhrady rozhodne podľa ust. § 262 ods. 2 CSP súd prvej inštancie samostatným uznesením

16. Toto rozhodnutie prijal senát odvolacieho súdu pomerom hlasov členov senátu 3 : 0 (§ 393 ods. 2 druhá veta CSP).

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,

d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP).

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 CSP).

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) (§ 421 ods. 2 CSP).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b) (§ 422 ods. 1 CSP).

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 ods. 2 CSP).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 CSP).

Dovolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 424 CSP).

Dovolanie môže podať intervenient, ak spolu so stranou, na ktorej vystupoval, tvoril nerozlučné spoločenstvo podľa § 77 (§ 425 CSP).

Prokurátor môže podať dovolanie, ak sa konanie začalo jeho žalobou alebo ak do konania vstúpil (§ 426 CSP).

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 2 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).

Ak zákon na podanie nevyžaduje osobitné náležitosti, v podaní sa uvedie,

a) ktorému súdu je určené,
b) kto ho robí,
c) ktorej veci sa týka,
d) čo sa ním sleduje a
e) podpis.
(§ 127 ods. 1 CSP).

Ak ide o podanie urobené v prebiehajúcom konaní, náležitosťou podania je aj uvedenie spisovej značky tohto konania (§ 127 ods. 2 CSP).

Strany konania majú možnosť zvoliť si advokáta alebo obrátiť sa na Centrum právnej pomoci so žiadosťou o poskytnutie právnej pomoci (§ 160 ods. 2 CSP). Žiadateľ, u ktorého hrozí nebezpečenstvo zmeškania lehoty, môže zároveň so žiadosťou požiadať centrum o predbežné poskytnutie právnej pomoci (§ 11 ods. 1 zákona č. 327/2005 Z. z.).

Dovolať musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

Povinnosť podľa predchádzajúceho odseku neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 CSP).

Ak má dovolanie vady podľa § 429 a dovolateľ na výzvu súdu prvej inštancie na odstránenie väd neodstráni vady, následkom neodstránenia väd dovolania je odmietnutie dovolania.